

Yêu Sâu Nặng: Đế Thiếu Âm Thầm Cưng Chiều Vợ

Contents

Yêu Sâu Nặng: Đế Thiếu Âm Thầm Cưng Chiều Vợ	1
1. Chương 1: Ngu Dân Phối Hợp Với Gà, Đệ Nhất Thiên Hạ!	2
2. Chương 2: Hơi Thở Nguy Hiểm, Người Đàn Ông Thần Bí	4
3. Chương 3: Vô Lễ Với Tôi, Còn Hy Vọng Tôi Cứu Anh?	6
4. Chương 4: Giấm Lão Trần Là Cái Quỷ Gì?	7
5. Chương 5: Tôi Giúp Anh	9
6. Chương 6: Khẩu Khí Thật Không Nhỏ	10
7. Chương 7: Thời Khắc Nguy Hiểm, Tâm Tư Kín Đáo	12
8. Chương 8: Khẩn Trương Khẩn Trương!	13
9. Chương 9: Tối Nay Tôi Ở Lại Đây	15
10. Chương 10: Đó Là Vì Anh Không Gặp Tôi!	16
11. Chương 11: Thuốc Phát Tác, Áo Giáp	18
12. Chương 12: Cho Gia Sút Ăn	19
13. Chương 13: Cháo Gà, 50 Ngàn	21
14. Chương 14: Kinh Tài Tuyệt Diễm, Thái Độ Chuyển Biến	22
15. Chương 15: Tự Thử Nghiệm	24
16. Chương 16: Bắn Miệng Độc	26
17. Chương 17: Nguy Hiểm, Nguy Hiểm	28
18. Chương 18: Muốn Chết, Tôi Tiễn Cô Một Đoạn	31
19. Chương 19: Anh Ta Có Thân Phận Gì?	32
20. Chương 20: Chấn Động Lòng Người!	34
21. Chương 21: Rất Hưởng Thụ Đúng Không?	36
22. Chương 22: Tính Kế Hay! Siêu Cấp Phúc Hắc! (1)	38

Yêu Sâu Nặng: Đế Thiếu Âm Thầm Cưng Chiều Vợ

Giới thiệu

Thể loại: ngôn tình hiện đại, hào môn thế gia, sủng ngọt, cưng chiều, hắc bang...Nhóm dịch: Thất L

1. Chương 1: Ngu Đần Phối Hợp Với Gà, Đệ Nhất Thiên Hạ!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Khách sạn Bắc Kinh, cửa phòng 315.

Trước cánh cửa khép hờ, Lăng Vi lạnh lùng nhìn quần áo rơi đầy đất trong phòng.

“Tử Huân, Tử Huân... Đau...”

“Vi Vi, Vi Vi... anh muốn em...”

Giọng nói này, Lăng Vi quá quen thuộc!

Lăng Vi nhìn hai người quần quýt trên giường, chỉ cảm thấy trời đất u ám!

“Tử Huân... Bỏ mặc con tiên nhân Lăng Vi kia đi có được không? Hai người ở bên nhau một năm, cô ta chưa bao giờ cho anh chạm vào, cô ta căn bản không quan tâm tới cảm nhận của anh... Không giống em, em thật sự yêu anh... A ~ nhẹ một chút...” Người đàn ông thô bạo làm người phụ nữ không ngừng rên rỉ.

Ánh mắt Lăng Vi đỏ như thịt sống, cô hoàn toàn không dám tin tất cả trước mắt mình!

Hôm nay là sinh nhật bạn trai cô – Hứa Tử Huân, chẳng lẽ niềm vui bất ngờ mà anh nói là muốn cô đến xem... Hình ảnh dơ bẩn không chịu nổi này?

Hứa Tử Huân là học trưởng đại học của cô, tính tình ôn hòa. Trong trường đại học có rất nhiều người theo đuổi cô, nhưng chỉ có anh ta đánh động cô.

Qua lại một năm, chưa từng thấy anh ta thất lễ, anh ta quan tâm ôn nhu, dí dỏm hài hước.

Cô vẫn cho là sau khi tốt nghiệp, cô sẽ gả cho Hứa Tử Huân...

Lại không nghĩ rằng... Hôm nay, anh ta vô tình tát cô một bạt tai thật vang.

Lăng Vi đau lòng đến mức sắp tan vỡ!

“Hứa Tử Huân ——” Lăng Vi đá văng cánh cửa khép hờ.

Hai người trên giường trong nháy mắt cả kinh, người đàn ông dừng động tác, cực kỳ bất mãn quay đầu nhìn cô.

Anh ta nhìn chằm chằm Lăng Vi mặc đầm trắng như nữ thần đứng ở cửa, liều mạnh lắc đầu, gương mặt tuần tú nhăn lại.

Do thuốc mê và rượu cồn, bóng người trước mắt trở nên mơ hồ.

“Tử Huân, đừng để ý tới cô ta, tiếp tục đi... Người ta muốn...” Người phụ nữ mặt đầy hồ ly trên giường xoay mình, ngồi ngang hông Hứa Tử Huân. Cô ta không chút xấu hổ, quay đầu, phách lối trợn mắt nhìn Lăng Vi, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý.

Cửa phòng khách sạn là cô ta cố ý không khóa. Hứa Tử Huân cũng là do cô ta chuốc say, tin nhắn kêu Lăng Vi tới Patty cũng là cô ta gửi.

Ha... Tất cả đều do cô ta xếp đặt! Thế nào?

Người đàn ông này, cô ta lấy được.

Cô ta ngủ với Hứa Tử Huân, anh ta còn có thể chạy sao!

Hừ! Lăng Vi! Cho dù cô là nữ thần của nam sinh toàn trường thì thế nào? Bây giờ nam thần ở trong tay bà! Cô còn không mau rút ngay cho bà!

“Tử Huân, tiếp tục đi...”

Hứa Tử Huân muốn gắng sức đẩy cô ta ra, lại không được.

Trương Diệc Đình bất mãn, nhìn anh ta chăm chú, quay đầu, ác độc liếc Lăng Vi: “Lăng Vi! Cô cũng nhìn thấy bây giờ Tử Huân đã là người đàn ông của tôi rồi, nếu cô có mặt mũi, đừng quần lấy anh ấy nữa!”

Ánh mắt Lăng Vi đỏ ngầu nhìn chăm chăm hai người! Cắn chặt răng, đi từng bước từng bước vào phòng, tựa như dưới chân sinh ra sức lực vạn quân!

Lăng Vi hất tay, tát Trương Diệc Đình ngã nhào! Trương Diệc Đình ngã trên giường, gò má nhanh chóng sưng đỏ thành một cái bánh bao đỏ thắm.

Cô ta che mặt, hoàn toàn bị sợ choáng váng! Ánh mắt Lăng Vi lạnh đến kinh khủng! Giống như ma quỷ từ trong địa ngục bò ra!

Trương Diệc Đình bị dọa run rẩy...

“Vi Vi ——” Nghe giọng nói quen thuộc, Hứa Tử Huân tỉnh táo phân nửa, anh ta lập tức lấy drap trải giường bao lấy mình, đầu nặng trĩu, ngồi dậy đưa tay kéo cô: “Vi Vi... Thật xin lỗi, anh uống say... Em nghe anh giải thích... Anh không biết là cô ta...”

“Đừng chạm vào tôi! Lấy bàn tay bẩn thỉu của anh ra!” Lăng Vi gắng sức hất ra, tát lên mặt Hứa Tử Huân một cái! Tại Hứa Tử Huân trực tiếp vang lên tiếng ‘ong ong’!

Lăng Vi cắn răng chất vấn: “Anh không biết là cô ta? Vậy là anh muốn làm chuyện này với tôi?”

“Vi Vi...”

Đầu Hứa Tử Huân đau đến sắp nứt!

Kỳ quái là... Sao Trương Diệc Đình ở trên giường của anh ta?

Lăng Vi khom người nhặt điện thoại lên, mở máy chụp hình, chụp hai người mấy tấm.

“Lăng Vi! Cô làm gì đó?” Trương Diệc Đình nhảy xuống đất, xông tới cướp điện thoại, lại bị Lăng Vi đá văng.

Cả người Lăng Vi tỏa ra sát khí giống như Ma thần, đi tới bên cửa sổ, tiếp tay ném điện thoại và toàn bộ quần áo của bọn họ ra ngoài cửa sổ.

Lăng Vi cười lạnh liếc Trương Diệc Đình: “Không phải cô muốn cho người khác nhìn sao? Thỏa mãn cô...”

Lăng Vi bước dài đi ra ngoài!

Hai con ruồi này, cô liếc mắt nhìn thêm một chút cũng cảm thấy chán ghét!

Đi ra khách sạn, Lăng Vi ôm đầu, đứng bên lề đường muốn nôn.

Trừ khó chịu trong lòng ra, càng nhiều hơn chính là buồn nôn.

Mười tuổi, cô trở thành cô nhi, làm gì cũng phải dựa vào chính mình. Tiếp nhận Hứa Tử Huân cũng vì anh ta làm người chính trực, lại đặc biệt săn sóc, không nghĩ rằng anh ta uống say có thể làm ra chuyện đó!

Còn có Trương Diệc Đình! Luôn miệng kêu cô là bạn thân! Sao cô ta có thể mở miệng được?

Lăng Vi đau đến cả người muốn nứt ra!

Lúc này, Trương Diệc Đình đứng bên cửa sổ hung tợn mắng: “Lăng Vi! Tôi nguyện rửa tổ tông cả nhà cô! Cả nhà cô đều chết không được tử tế!”

Lăng Vi đứng dậy, nhìn chăm chăm trên lầu. Gió đêm thổi bay sợi tóc và váy của cô! Ánh mắt trong suốt của cô thoáng qua tia rét lạnh! Mắng cô thì được! Tại sao phải nguyện rửa cả nhà cô? Ba mẹ cô dưới cửu tuyền cũng bị người ta moi ra mắng sao?

Trương Diệc Đình! Cô quá ác độc!

Lăng Vi lấy điện thoại, đặt bên tai, nói rõ ràng từng chữ: “110 sao? Phòng 315 khách sạn Bắc Kinh có người bán dâm!”

(*) Số cảnh sát bên TQ là 110.

Chỉ chốc lát sau, một chiếc xe cảnh sát dừng lại trước khách sạn.

Hai cảnh sát mặc thường phục nghiêm nghị đi vào khách sạn. Trên lầu, hai người không có quần áo, không có điện thoại, không có chứng minh nhân dân.

Nhanh chóng bị cảnh sát trùm khăn tắm, áp giải hai người lên xe cảnh sát.

Lăng Vi nhìn tất cả, cắn răng, đè nén tức giận! Cô nhìn đến đau tim, nhìn đến mắt ê ẩm! Nhưng vẫn quật cường không để cho mình rơi một giọt nước mắt!

Cô rất mệt mỏi, rất muốn tìm một cái giường lớn nằm lên ngủ say... Nhưng không được... Cô phải kiếm tiền! Cô phải sinh sống!”

Lúc về đến nhà, màn đêm đã tối đen.

Dưới ánh đèn mờ mờ, Lăng Vi nghiêm túc vẽ bản vẽ sơ bộ. Ngoài ban công đột nhiên thoáng qua một bóng đen cao lớn.

Có người vào từ ban công sao?

Đã trễ thế này, là ai?

Mùi mách tay nồng nặc chui vào mũi! Đăng bởi: Thất Liên Hoa

2. Chương 2: Hơi Thở Nguy Hiểm, Người Đàn Ông Thần Bí

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô bỗng nhiên mở to hai mắt, đứng dậy.

Quét nhìn bốn phía, không nhìn thấy gì cả.

Cô ném bút, vén chăn mỏng, đôi chân nhỏ bé đạp đất, vươn tay lấy vệt bóng bàn.

Tay còn ở giữa không trung, đột nhiên đèn bị tắt!

Một bóng người cao lớn ép tới gần cô.

Lăng Vi sợ hãi, trợn mắt nhìn.

Một bàn tay nóng bỏng đè cổ tay cô.

“Đừng lên tiếng!” Giọng người đàn ông trầm thấp, một tay che miệng cô, thân thể cường tráng nặng trĩu áp đảo cô.

Hơi thở nóng người phả lên mặt cô.

Mang theo mùi rượu nồng nặc.

“Ừm... Ừm...” Lăng Vi bị che miệng, nói không ra nửa chữ, chỉ có thể trợn to mắt, hoảng sợ nhìn anh. Trong bóng tối, không thấy rõ mặt người này, chỉ cảm thấy đường nét gương mặt anh rất anh tuấn, lộ ra tia đơn độc lạnh lùng, còn có ánh mắt anh vừa đen vừa sáng, đầy sát khí!

Người này là ai? Chưa từng gặp!

Anh vào bằng cách nào? Nơi này chính là lầu 15!

Lăng Vi kinh ngạc!

Người này nhảy vào ban công từ sân thượng đối diện sao? Hình như cô thấy anh nhảy qua từ đối diện.

Hai xà ngang ở giữa cách nhau hơn 3m.

Lá gan người này cũng quá lớn rồi, thật sự không muốn sống!

Người đàn ông đột nhiên khó chịu một tiếng, hiển nhiên bị động vết thương. Mùi máu tanh ngày càng nồng, Lăng Vi cảm thấy quần áo mình bị thấm ướt, dính vào trên người.

Còn nữa, mùi máu tanh trên người anh quá nồng, không phải là anh đang bị người khác đuổi giết chứ?

“Ừ ư...” Lăng Vi càng nghĩ càng sợ!

Muốn nhắc chân đạp anh, nhưng anh lạnh lợi dùng hai chân thon dài có lực kẹp chặt hai chân cô.

Bàn tay nóng bỏng của anh không chế hai tay nhỏ bé của cô, khiến cô động một cái cũng không được.

Đêm mùa hè, cô ở một mình nên chỉ mặc áo ba lỗ mau đen và quần cụt. Lúc này thân thể hai người dán chặt vào nhau, cô có thể cảm nhận được sự nóng bỏng từ thân thể người đàn ông, còn có bắp thịt có lực trên cánh tay anh đè ép ngực cô.

Cô liều mạng giãy giụa hai cái.

Anh đè cô, không nhịn được khẽ quát: “Đừng lên tiếng!”

Lăng Vi chợt cảm nhận được có một vật lạnh như băng chìa vào hông mình.

Là súng!

Người này có súng!

Trong lòng Lăng Vi ‘lộp bộp’, sau lưng toát ra mồ hôi lạnh.

Cô bị dọa sợ co người, ngay cả thở cũng không dám, tim muốn nhảy ra ngoài.

“Đừng lộn xộn!” Trong mắt người đàn ông lạnh băng, tràn đầy uy hiếp.

Mắt anh cực kỳ sáng, tựa như tất cả ngôi sao trên bầu trời đều ở trong mắt anh.

Làn da nóng bỏng của anh dán chặt cô.

Tuy anh nóng kinh người, nhưng cô cảm giác được trên người anh ta tản ra luồng sát khí tàn bạo!

“Ừ ư...” Cô liều mạng gật đầu: “Tôi không động... Cũng không la, anh trốn vào tủ quần áo đi, đừng... liên lụy tôi!” Cô đáp ứng, nhưng anh nghe vẫn hiểu.

Người đàn ông khẽ nheo mắt phượng nhỏ dài, sâu kín nhìn cô.

Hiển nhiên bất ngờ với phản ứng của cô.

Đêm hôm khuya khoắc bị một người đàn ông xa lạ bắt giữ, còn có thể lý trí đối phó, rất tốt.

Ánh mắt cô sáng ngời có thần, trong suốt như dòng nước, dưới ánh trăng, lóng lánh như một vì sao. Đôi mắt này cực kỳ xinh đẹp, giống như hoa đào, đuôi mắt hơi nhếch lên, có chút nghịch ngợm, lại có chút quyến rũ, rất mê người.

“Mau buông tôi ra!”

Người đàn ông nhìn cô chằm chằm, ánh mắt thâm trầm lóe lên tia lạnh, như đang ngẫm nghĩ.

Ngay lúc này, đôi mắt thâm thúy khiếp người của anh đột nhiên trở nên mê ly, ánh mắt nhìn cô chằm chằm dần nổi lên dục vọng. Anh bỗng lắc đầu, vẻ mê ly trong mắt biến mất, lại trở nên tỉnh táo.

Nhưng chưa tới hai giây, ánh mắt anh lại bắt đầu thất thần, thân thể cũng bắt đầu xao động.

“Ừ ư...” Lăng Vi cảm giác được anh không đúng, liều đạp anh, liều mạng giãy giụa. Trong lòng thầm mắng, con mẹ nó! Có phải người đàn ông lại bị người ta hạ xuân được rồi không? Đáng bởi: Thất Liên Hoa

3. Chương 3: Vô Lễ Với Tôi, Còn Hy Vọng Tôi Cứu Anh?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Ánh mắt anh tan rã, người cô ngày càng cứng đờ!

Ý chí kiên định hoàn toàn bị thuốc khống chế!

Anh nhìn cô chăm chăm, mắt cô đặc biệt đẹp đẽ, rõ ràng trong suốt như dòng nước, nhưng lông mi dài cực kỳ trên người.

Anh liếm môi, tầm mắt hướng xuống một chút, ánh mắt khóa chặt môi cô. Môi cô béo mập mê người, cánh hoa óng ánh mềm mại, yếu hèn của anh trượt lên trượt xuống. Giống như ma quỷ, trong nháy mắt dán lên, vồ lấy.

Cô cắn chặt môi, anh không cạy miệng cô ra được, liền nâng tay giữ chặt cô, dùng sức bóp, khiến cái miệng nhỏ nhắn của cô mở ra. Đầu lưỡi của anh lập tức trượt vào.

Lưỡi nóng bỏng mạnh mẽ cuốn lấy đầu lưỡi cô, lực tàn bạo bá đạo, kịch liệt mút hôn, thậm chí còn xen lẫn cắn xé, điên cuồng cướp đoạt tựa như bão táp.

Lăng Vi muốn cắn anh, nhưng anh bóp cằm cô, cô không làm được gì!

Hương vị ngọt ngào từ đôi môi mềm mại làm cho hơi thở anh ngày càng nặng nề, hôn cô như điên. Một tay khác cũng bắt đầu không yên, đưa tay vào trong áo cô, theo eo thon đi lên.

Cảm xúc mềm mại khiến anh thoải mái hừ lên...

Cả người sảng khoái, mát rượi, lập tức khiến anh muốn đòi hỏi nhiều hơn.

Anh mút hôn cô mạnh dần, tựa như muốn hút đầu lưỡi cô vào trong bụng.

Đưa tay muốn cởi quần áo cô! Lăng Vi xấu hổ không thôi!

“Không được đụng vào tôi – Cút ngay!”

Tay anh mò tới kéo khóa quần cô, kéo khóe. Lăng Vi nhấc chân, dùng toàn lực liều mạng đè giữa hai chân anh!

Một tay khác cũng anh buông cầm cô ra, tách chân cô, Lăng Vi lập tức cắn môi anh, răng gặm sức! Hung hăng cắn một cái, miệng anh đầy máu.

Máu tươi chảy vào trong miệng người đàn ông, anh chợt thanh tỉnh, lắc đầu. Trước mắt mơ hồ!

Anh lúc thanh tỉnh, lúc mê ly.

Hiển nhiên anh đang liều mạng giãy giụa, đang toàn lực chống cự tác dụng thuốc!

Lăng Vi thừa dịp anh thất thần, rút tay ra, cầm lấy ly nước bên cạnh, đổ lên đầu anh.

Anh chợt thanh tỉnh không ít.

“Vù vù vù...” Bên ngoài đột nhiên xuất hiện một chiếc trực thăng.

Trực thăng quanh quẩn trên tầng.

Gió mạnh thổi tới, không ít nhà giật mình mở đèn, rồi rít chạy ra ban công nhìn bên ngoài.

Nhưng không có ai dám lên tiếng mắng, dù sao có thể lái trực thăng, không phải quân đội, thì chính là hắc bang cực lớn!

Trực thăng bay vòng vòng bên ngoài. Luôn có đèn pha chiếu vào.

Người đàn ông chịu đựng không thoải mái trong người, trong nháy mắt lăn tới góc giường, lấy chăn đắp lên người cô.

“Cô tốt nhất đừng lên tiếng, cho bọn họ biết hôm nay cô gặp tôi, bọn họ sẽ giết người giết khẩu.”

Anh nói ung dung, nhưng giọng cực kỳ lạnh lẽo. Thanh âm thật thấp, ép người ta hít thở không thông.

Lăng Vi không lên tiếng, nằm bất động.

Bây giờ không phải là lúc sử dụng nghĩa khí, nếu cô hô to, để người trên trực thăng phát hiện có người trốn ở đây, những người đó rất có thể sẽ giết cô diệt khẩu.

Chốc lát sau, mười mấy người từ trên trực thăng nhảy xuống, trực thăng bay đi. Mười mấy người đi đứng trên sân thượng đối diện, lăm bắm mấy câu ngoại quốc, liền biến mất không thấy.

Người đàn ông ngồi dậy, lấy đèn pin bỏ túi ra chiếu, góc giường không dính máu.

“Những người đó đang tìm anh, anh còn không mau đi?” Lăng Vi siết tay thành quả đấm, nhìn anh chăm chăm, ánh mắt trong suốt lóe lên tia sáng.

Anh nhìn cô chăm chăm một lúc, không lên tiếng.

Đứng lên, nhìn chung quanh, che vết thương máu tươi đầm đìa, hỏi cô: “Có thể băng bó không?”

“...” Lăng Vi nhú mày.

Cô cắn răng nghiêng lợi: “Đầu óc anh không đập trúng cái gì chứ? Vừa vô lễ với tôi xong, còn hy vọng tôi cứu anh?” Đẳng bối: Thất Liên Hoa

4. Chương 4: Giấm Lão Trần Là Cái Quỷ Gì?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Người đàn ông không lên tiếng, lạnh lùng liếc cô.

Anh từ từ cầm súng lên, lên đạn.

Mặc dù không chia vào cô, nhưng Lăng Vi chợt run, không dám nói nhảm nữa, mà chạy ra phòng khách lấy hộp thuốc cầm đi vào.

Tiện tay ném cho anh.

Anh nhìn chăm chăm hộp thuốc kia, chân mày nhíu chặt: “Còn có gì khác không?”

“Không có...”

Người đàn ông cắn răng. Lăng Vi biết anh biết anh nhất định vô cùng tức giận, nhưng cô thật sự không có thuốc khác.

“Anh còn cần gì? Tôi có thể lấy giúp anh.” Bất kể nói thế nào, cô cũng không muốn anh chết trong nhà cô. Không nói bị cảnh sát biết, mà nhóm người kia biết, cô cũng không sống được.

Lăng Vi thích ứng bóng tối, lúc này, loáng thoáng thấy rõ dáng vẻ anh.

Mặt mũi người đàn ông này cũng không phải loại lạnh lùng không có tình người, chẳng qua có vẻ kiêu ngạo, cho người khác cảm giác cao ngạo, tựa như thế giới chung quanh bị chặn bởi một bức tường trong suốt, đưa người ta đi ra ngàn dặm.

Gương mặt cao quý anh tuấn, đôi mắt phượng híp lại thành một đường, vô cùng quyến rũ, sợi tóc xoắn che chân mày hơi nhíu, môi mỏng màu trắng mím chặt, đáy mắt sâu thẳm tràn đầy đau đớn.

Người này thích hợp làm nam chính cho manga của cô.

Lăng Vi nhìn chăm chú vào mặt anh.

Khuôn mặt anh tuấn của anh hoàn mỹ đến mức không thể bắt bẻ!

Đặc biệt là đôi mắt phượng đen như mực kia, sáng ngời, sắc bén.

Vô cùng có lực uy hiếp.

Áo sơ mi màu trắng, quần tây màu đen tôn lên thân hình thon dài khỏe đẹp của anh. Người đàn ông này bị thương rất nặng nhưng trên mặt vẫn lộ ra khí chất sang trọng hoa lệ khó che giấu, tuấn mỹ chết người!

Người này cao ngạo nhưng không lộ vẻ khắt khe. Sợi tóc anh hơi xoăn, vô cùng thời thượng.

Chẳng qua, làm người khác không dám đến gần.

“Có kéo không?” Giọng nói dễ nghe của anh khẽ run, hiển nhiên vết thương đạn bắn cực kỳ đau.

Lăng Vi chạy vào bếp lấy kéo.

“Bật lửa, khăn lông mới!”

Lăng Vi vội chạy đi lấy đồ. Cô không nói nhảm câu nào, nghiêm túc phối hợp với anh.

Anh có súng! Anh không nhanh chóng băng bó vết thương xong, sẽ không đi!

Bây giờ cô chỉ hy vọng anh mau băng bó xong, sau đó, vui vẻ cút ra ngoài. Nếu anh chết ở nhà, dù cô có một trăm cái miệng cũng không nói được.

Hơn nữa, người đàn ông này hung tợn, nhưng ít ra bây giờ cô an toàn. Vì nếu người đàn ông này muốn giết cô, đã sớm ra tay.

Cô nhìn thấy mặt anh, anh cũng không động sát tâm, chứng tỏ người đàn ông này không vô cùng hung ác.

Bây giờ Lăng Vi chỉ sợ nhóm người kia tìm tới!

Nếu để cho nhóm người kia phát hiện cô che giấu người này, vậy cũng khó mà nói!

“Thuốc khử trùng!”

“...” Lăng Vi cau mày, đứng không nhúc nhích.

Người đàn ông ngẩng đầu, nhướn mày, tựa như đang hỏi cô tại sao không động?

Cô thành thật trả lời: “Không có... Không có thuốc khử trùng.”

Anh trợn mắt: “Rượu cồn?”

“...” Cô mím môi, cau mày.

“Rượu thì có chứ?” Giọng cực kỳ không kiên nhẫn.

“Tôi không uống rượu.”

“Dung dịch oxy già?! Có thể khử trùng!”

Lăng Vi nuốt nước miếng, chạy ra ngoài, nhanh chóng lấy chai “giấm lão Trần” đưa cho anh.

Mẹ nó! “Giấm lão Trần” có thể khử trùng vết thương?

Anh nổi lên gân xanh, hận không thể một cước luộc chết cô!

Không bị đạn bắn chết, mà thiếu chút nữa bị người phụ nữ này chọc tức chết!

Trên sắc mặt trắng bệch của người đàn ông tái xanh, mắt vì đau đớn mà hơi híp, tóc thời thượng hơi xoăn, đều là đáng về bị chọc giận...

Anh đứng lên, lảo đảo đi vào bếp, lấy chút đồ anh muốn, lại đi vào phòng tắm.

Anh cầm kéo cắt áo sơ mi trắng bị máu tươi nhuộm đỏ.

Phí sức cởi ra, tiện tay ném xuống đất.

Lăng Vi đi theo anh vào phòng tắm, thân trên người đàn ông không che đậy hiện rõ trước mắt cô!

Cô theo bản năng trợn to mắt... nhìn chăm chú. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

5. Chương 5: Tôi Giúp Anh

Người đàn ông xoay người đối mặt với cô.

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Eo anh có tám cơ bụng, đường nét rõ ràng...

Bắp thịt quyến rũ có lực, đường cong cực kỳ ưu mỹ, làn da màu lúc mạch đẹp mắt, lộ ra vẻ quyến rũ mê người.

Vết dao, vết đạn lung tung. Không chỉ không phá hư mỹ cảm, ngược lại tấn công thị giác người khác!

Ánh mắt cô lóe sáng, lộ ra tia sáng kinh ngạc!

Lần đầu tiên thấy thân thể người đàn ông thật, Lăng Vi lập tức đỏ mặt, hít thở không thông.

Nhưng cô không né tránh, mà theo bản năng mở to hai mắt nhìn chăm chú.

Đôi mắt hoa đào óng ánh nhìn chằm chằm eo anh, tầm mắt lại hướng xuống, liền thấy hai tuyến nhân ngư mê người lõm sâu vào trong quần tây màu đen.

Lăng Vi đột nhiên ngửa tay, trong lòng ngứa ngáy. Cô muốn cầm bút lên vẽ, muốn vẽ người đàn ông trước mặt lên giấy!

Bắp thịt và đường cong của anh quá đẹp, eo hẹp đều đặn, tràn đầy sức mạnh.

Nếu biến anh thành nhân vật manga, nhất định sẽ bắt sống một số lượng lớn thiếu nữ! Chỉ suy nghĩ một chút đã làm tim cô đập rộn lên!

Anh vịn tường, xoay người, đưa lưng về phía cô.

Đường cong sau lưng anh càng đẹp mắt.

Vai rộng eo hẹp thành hình tam giác, hoàn mỹ.

Anh mở vòi nước, khó khăn khom người, phun nước lên đầu mình.

Hiển nhiên anh muốn áp chế dục vọng trong thân thể.

Nước từ vòi sen trực xuống theo sống lưng anh, bắp thịt màu lúa mạch mơ hồ run rẩy, thấm ướt máu đỏ tươi.

Hình ảnh này quá đẹp, Lăng Vi mở to hai mắt, nhìn không chớp mắt.

Đến khi anh tắt vòi, ngã ngồi trên bồn cầu: “Nhìn đủ chưa?”

“...” Lăng Vi hít một hơi, chuyển tầm mắt qua mặt anh.

Anh lạnh lùng liếc cô. Bộ dáng kia giống như đặc biệt ghét loại phụ nữ trắng trợn mơ ước sắc đẹp của anh như cô.

Hai người nghiêm mặt chốc lát, tay phải anh run rẩy, cầm kéo.

Sắc mặt anh tái nhợt, cầm bật lửa hơi cây kéo, lại lấy chút nước muối đổ lên vết thương.

“Suyt...” Anh hít hơi lạnh, mồ hôi lớn chùng hạt đậu từ trên trán chảy xuống.

Ngón tay cầm kéo trắng bệch, anh dùng kéo tróc ra da thịt đầm đìa máu tươi, vì tác dụng thuốc, khiến ánh mắt anh không cách nào rõ ràng, làm thế nào cũng không kẹp trúng đạn.

Lăng Vi nhìn chăm chăm tay anh, kéo đụng phải đạn mấy lần, nhưng không kẹp được.

Ánh mắt anh sâu thẳm, đau đến run lấy bối, cả người toát mồ hôi lạnh, theo gò má tuấn mỹ chảy xuống.

Lăng Vi hít sâu một hơi, đưa bàn tay trắng non nhỏ bé ra, cầm tay anh: “Tôi giúp anh!” Ánh mắt cô kiên định, lộ ra sức mạnh làm người khác tin tưởng.

Anh lại buông tay, Lăng Vi nhìn anh chăm chú, anh cắn chặt răng.

Lăng Vi cầm cây kéo, đi vào trong dò xét, cảm giác được cây kéo đụng phải đạn, kẹp lấy, dùng sức lôi ra ngoài.

“A a —— a!” Người đàn ông đau đến run rẩy. Lăng Vi vội vàng nhặt cái khăn lông nhét vào miệng anh.

Anh cắn khăn lông, cả người căng thẳng, cứng đờ, phát run. Bàn tay nóng bỏng giữ bả vai cô, lực kia giống như muốn bóp nát bả vai cô.

“Sắp được rồi, cố nhịn!” Lăng Vi cắn răng, dùng sức, nhanh nhẹn lấy viên đạn ra.

“Cũng may đạn bắn lệch, chỉ khảm vào trong thịt. Anh không chết được.”

Máu nhiễm đỏ cây kéo, lúc lấy đạn ra còn dính tia máu. Giọng Lăng Vi đang run, nhưng tay rất ổn. Cô ném đạn và kéo xuống đất, cầm cái khăn lông trắng khác lấp kín vết thương đang chảy máu của anh.

“Cô lợi hại!” Người đàn ông hít sâu một hơi, đau đến mặt vặn vẹo, lại không quên khen cô một câu.

Anh thật sự không nghĩ tới, một cô gái nhỏ như cô lại hành động kiên quyết như vậy! Anh lắc lắc đầu, cảm thấy muốn ngất đi, tác dụng thuốc hành hạ anh sắp chết!

Một vị trí nào đó của thân thể phồng lên, tựa như sẽ nổ ngay lập tức vậy! Đăng bởi: Thất Liên Hoa

6. Chương 6: Khẩu Khí Thật Không Nhỏ

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Sương mù trong mắt anh biến mất, đại não hỗn loạn không rõ.

Ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn chăm chăm gương mặt cô.

Khuôn mặt ửng hồng mỉm cười của cô, nhìn thế nào cũng thấy mê người, đôi môi hồng nhỏ nhắn như giải được, hận không thể nhào tới cắn lên một cái.

Khuôn mặt cô tràn ngập biểu tình kiên nghị, ngược lại còn câu dẫn người ta phạm tội hơn cả kiểu cúi đầu xấu hổ rụt rè.

Anh kêu rên một tiếng, thân thể khô nóng, kìm lòng không được đưa tay tới chạm vào bầu ngực no đủ của cô.

Lăng Vi ngẩng lên, đúng lúc nhìn thấy anh đưa tay tới.

Cô cuống quýt lùi về phía sau, tay anh đụng tới nơi mềm mại nào đó của cô.

Lăng Vi như bị điện giật, giật mình.

Nhìn thấy anh hô hấp ồ ồ, mặt lúc đỏ lúc trắng, Lăng Vi nhanh chóng mở vòi nước, ấn đầu anh vào: “lạch cạch” lấy vòi hoa sen xả nước lên đầu anh.

Giờ nước mà không dập lửa của anh được thì cô lại phải làm bình chữa lửa!

“A ——” Một lúc sau, anh không kiên trì nổi nữa, thân mình thoát lực: “rầm” một tiếng, đè cô xuống dưới.

“A!” Đau quá! Lần này, Lăng Vi cảm nhận rõ anh ép chặt vào ngực cô!

Cơ ngực người này cứng như đá ấy!

Lăng Vi bị đau, đưa tay tát anh một cái, quát khê: “Tốt nhất anh đừng có ngắt ra đấy! Tôi đoán đám người đó rất nhanh sẽ tìm tới đây.”

Hai tòa nhà, từ tầng một lục soát lên, hết mười lăm tầng, kia không phải chỉ tốn một lúc thôi sao!

Người nọ gian nan chống tay dậy.

Lăng Vi nâng tay xoa xoa ngực bị đụng đau... Tiếp theo đưa tay chống lên ngực anh, dùng sức đẩy lên trên.

Hơn nửa ngày, ý chí của người nọ chiếm thượng phong.

Thở hổn hển ngồi xuống, tuy bị tra tấn đến sắp phát điên, nhưng vẫn không hừ ra một tiếng. Anh cầm súng, xem đạn bên trong, bốn viên... Đối phương mười lăm người.

Lăng Vi nhìn anh, vô cùng trấn định hỏi: “Anh nghĩ có thể sống ra ngoài không?”

Anh quắc mắt nhìn thẳng vào cô. Đôi mắt sáng ngời trong suốt của cô lóe lên quang mang bình tĩnh trí tuệ.

Khuôn mặt xinh đẹp vô cùng nghiêm túc. Ngữ khí nói chuyện bình tĩnh, chắc chắn, khiến anh nhìn với cặp mắt khác xưa!

“Đi theo tôi!” Lăng Vi đem anh đi ra ngoài, hai người đi vào phòng ngủ của cô.

Cô dẫn anh đi tới trước bức tường cạnh đó thì dừng lại, cô đột nhiên nâng tay, kéo mặt tường qua phải.

Vách tường... vậy mà là cửa ẩn!

Làm cực kỳ bí ẩn!

Trên mặt tường này vẽ hoa cỏ, xanh xanh đỏ đỏ, hòa hợp với bức tường bên cạnh, hoàn toàn không nhìn ra nơi này có một cánh cửa.

Bên trong... Treo đầy quần áo. Hóa ra là tủ quần áo!

Trong đầu bỗng nhiên có suy nghĩ – thật thú vị!

“Tôi học vẽ, dùng kết cấu tinh diệu tạo thành hiệu ứng thị giác lẫn lộn. Anh không phát hiện phòng ngủ của tôi không có tủ quần áo à?”

Anh ngẩng đầu, nhìn qua vách tường đầy hoa: “Bức tường này đều là tranh cô vẽ?”

“Ừ.”

“Trình độ rất cao.” Không phải nói ngực to toàn kẻ ngoặc ngoặc sao?

Cô gái này ngực khá lớn, lớn lên giống như hoa sen mới nở, không nghĩ đầu óc cũng lợi hại như vậy.

Gặp chuyện còn bình tĩnh. Hôm nay gặp cô, xem như gặp được quý nhân.

“Nếu anh không muốn bị bắt thì đừng lên tiếng!” Tuy được khen, nhưng Lăng Vi vẫn không chút do dự nhét anh vào tủ quần áo.

Cô đưa tay cầm một đồng quần áo phủ lên người anh.

Cánh cửa này, chỉ cần cô không nói, không ai có thể phát hiện người kia đang nơi này.

Ngay lúc cửa bị đóng lại chỉ còn một khe hở, anh đột nhiên trào phúng cười: “Tôi chắc chắn sẽ không lên tiếng, chỉ sợ cô bị người ta dọa một cái liền tiểu ra quần ấy. Không thì đám người kia nghiêm hình bức cung, cô lại quỳ xuống cầu xin tha thứ ấy chứ.”

“Cạch ——” Cô mở cửa ra, trừng mắt nhìn anh: “Anh! Đi ra ——” Sắc mặt cô cực kỳ xấu!

Người nọ ngậm miệng, tìm vị trí thoải mái nằm xuống.

“Hôm nay tôi cứu anh cũng không phải cứu không công.”

Người nọ nhăn mày, mắt phượng dài nhỏ nheo lại nhìn cô: “Có yêu cầu gì cứ việc nói thẳng. Ngoại trừ Ecuador, trên trái đất này chỗ nào cô cũng có thể tới.”

Cô trừng mắt nhìn anh một cái, khẩu khí thật không nhỏ! Đăng bởi: Thất Liên Hoa

7. Chương 7: Thời Khắc Nguy Hiểm, Tâm Tư Kín Đáo

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Cách ——” Lăng Vi giữ cửa đóng cửa.

Bên trong tủ quần áo một mảnh tối đen, một chút ánh sáng cũng không có.

A! Cô có cá tính!

Miệng vết thương đau đớn khiến anh nhin không được run lên. Nghĩ đến thân phận anh như vậy, lại bị một con nhóc trừng mắt nhằn mặt, đúng là không thể chịu nổi.

“Hừ! Long du thiển than tao hà hí, hồ lạc bình dương bị khuyến khi*!” Anh khó chịu than thở một câu.

*Rồng gặp nước nông tôm bốn cợt, hồ xuống đồng bằng bị chó khinh.

Lúc này, đột nhiên nghe thấy bên ngoài truyền tới một giọng nói thanh thúy: “Đắc chí miêu nhân hùng quá hồ, lạc mao phượng hoàng bất như kê (Mèo con đắc chí oai hơn hổ, phượng hoàng rụng lông chẳng bằng gà)! Nơi này cách âm không tốt, anh đừng ở bên trong hừ hừ a a nữa! Không biết còn tưởng bên trong có người làm hoạt động không thể cho người ta biết đấy!”

“Tôi một mình thì làm sao làm được hoạt động gì không thể cho ai biết?”

“Ai biết...” Cô hừ một tiếng, lạnh giọng cảnh cáo: “Không muốn chết thì đừng tiếng, anh chết cũng chẳng sao nhưng đừng liên lụy đến tôi!”

Bên trong hừ lạnh một cái, sau đó không nói gì.

Lăng Vi từ phòng ngủ đi ra, không bật đèn mà mở hết quạt trong nhà lên.

Trong phòng mùi máu tươi quá nặng! Không quạt đi, căn bản là giấu đầu lòi đuôi!

Cô lấy ra một lọ nước hoa hương đào, ở ban công và góc phòng ngủ xịt vài cái.

Lại tới phòng bếp, đem nước hoa hương đào nhỏ vài giọt vào bồn nước, đun lên. Như vậy hơi nước bốc lên, trong phòng chính là mùi đào.

Lấy cây lau nhà tỉ mỉ lau sạch chỗ đó, lại lấy từ tủ lạnh ra vài quả đào chín để ở phòng khách và phòng bếp. Như vậy mùi nước hoa đào sẽ không có vẻ khác lạ bất ngờ.

Quay về phòng ngủ, đổi ga giường.

Mở tủ âm tường ra, người bên trong nâng tay che mắt.

“Tôi lấy áo ngủ.” Quần áo cô toàn là máu.

Cô ngồi xuống bên cạnh anh, lật lật giở giở cả buổi, cuối cùng lấy ra một bộ áo ngủ bằng vải bông trắng cực kỳ đơn giản, tay chân đều bao kín.

Người nọ mắt kiên nhẫn, nhìn chằm chằm áo ngủ trong tay cô, khóe miệng nhếch lên: “Kiểu áo này bác gái 60 tuổi cũng không dám mặc, cô có bao nhiêu dũng khí mà dám mặc lên người vậy?”

Lăng Vi trừng anh, đặc biệt chán ghét kiểu ngữ khí chế nhạo này của anh! Còn cả nụ cười của anh, lạnh nhạt, luôn kiểu khóe miệng hơi nhếch lên, nhưng ý cười chưa bao giờ chạm vào đáy mắt.

Cười như vậy, đúng là khiến người ta chán ghét!

Lúc này, anh lại nhìn cô như thế, trong mắt tràn đầy ý tứ trào phúng.

Lăng Vi bị chọc giận, độc ác nâng tay định cào vào miệng vết thương của anh.

Người nọ lấy tư thái sét đánh bắt lấy tay cô.

Lăng Vi lạnh lùng nói: “Miệng tiện thì mau chết. Anh muốn chết nhanh chóng thì cứ tiếp tục.”

Người nọ buông tay cô ra, không lên tiếng, cô nhóc này đúng là ốt cay, một lời không hợp sẽ không cho mình thoải mái, một chút thiệt cũng không chịu được...

Cô “hừ” một tiếng, đứng lên, đóng sầm cửa lại: “Hừ ——”

Bà đây không quen anh!

Nhắc chân đi đến buồng vệ sinh tắm rửa thay quần áo.

Thay quần áo xong, lấy kéo cắt chiếc áo sơ mi của anh thành mảnh vụn, cho vào WC xả nước.

Cẩn thận kiểm tra buồng vệ sinh một lần, lau mồ hôi, cô xịt chút nước hoa hồng lên giường, pha trộn mùi hương trong đó.

Đem kéo, khăn mặt, quần áo giặt sạch, phơi lên.

Lấy máy sấy, đem quần áo, khăn mặt sấy cho nửa khô, miễn cho người ta nhìn ra là vừa giặt.

Thu dọn xong, bắt đầu kết thúc công tác.

Cô dùng một chiếc khăn tắm khô ráo lau sạch nước trên mặt đất và vách tường trong buồng vệ sinh.

Lau đến một giọt nước cũng không còn, làm cho người ta không nhìn ra có người vừa mới tắm xong.

Từ buồng vệ sinh đi ra, đem khăn tắm ném vào máy giặt. Đem quạt sàn ở cửa phòng vệ sinh, thổi bay hết hơi nước.

Đi đến phòng bếp, đem chậu nước kia đổ đi. Dùng nước lạnh hạ nhiệt độ xuống.

Lau khô nước, thu vào tủ bát.

“Cốc cốc cốc ——” có người gõ cửa! Thanh âm dồn dập như đòi mạng. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

8. Chương 8: Khẩn Trương Khẩn Trương!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Có người không, mời mở cửa.”

“Cốc, cốc cốc...”

Trái tim Lăng Vi đập bộp, khẩn trương đến nỗi lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Cô không ra ngoài mở cửa mà nhẹ nhàng trở về phòng ngủ, rút một cái mặt nạ từ trong ngăn kéo đắp lên mặt.

“Cốc cốc cốc...” tiếng đập cửa mạnh hơn.

Cô nằm lên giường, cố ý chờ một lúc nữa mới bò dậy mở cửa, vẻ mặt tức giận như vừa tỉnh ngủ, đi tới phòng khách mở cửa sổ ra.

“Ai vậy? Nửa đêm gõ cửa, bị bệnh hả?”

Cô đeo mặt nạ trên mặt, vừa mở cửa liền dọa đám bảo vệ sững sờ.

“Ngại quá, Lãng tiểu thư, đã quấy rầy cô. Giám đốc chúng tôi vừa gọi tới nói phu nhân bị mất một con chó, không biết có được nhà nào nhặt đi không. Chó này bị mất gần khu này cho nên...”

“Chó sao?” Lãng Vi không kiên nhẫn: “Không thấy.”

Bảo vệ rướn cổ nhìn vào nhà cô: “Lãng tiểu thư, chúng tôi có thể vào xem không?”

Lãng Vi gục đầu, đôi mắt vô thần đứng đó mà không nói gì.

Bảo vệ nhìn cô, thấy cô đắp mặt nạ nhìn không ra biểu tình gì nhưng mí mắt sắp dính vào nhau, có vẻ rất buồn ngủ.

“Lãng tiểu thư...” Ông ta hỏi: “Chúng tôi có thể vào xem không?”

Đột nhiên Lãng Vi cả giận: “Đêm hôm khuya khoắt mấy người đàn ông các ông vào nhà một cô gái như tôi ai biết các người muốn làm gì?”

Phía sau bảo vệ có hai người đàn ông cao to mặc tây trang màu đen, sắc mặt mỗi người không được tốt. Lúc này một người đàn bà mặc quần áo màu đen đi tới.

Người đàn bà kia nhìn cô, đôi mắt đầy nguy hiểm.

Lãng Vi làm như không nhìn thấy mà chỉ cụp mắt.

Có mặt nạ che mặt, bọn họ không thể nhìn ra cô có lo lắng hay không.

Bảo vệ vội vàng nói: “Chúng tôi chỉ nhìn qua thôi, nếu tìm không được con chó chúng tôi liền đi ngay, Lãng tiểu thư... tính tình của phu nhân giám đốc không phải cô không biết... Đừng làm khó chúng tôi được không? Tôi chỉ là người làm thuê, nếu tìm không ra con chó, công việc này của tôi khó giữ nổi rồi...”

Có mặt nạ che mặt, bọn họ cũng nhìn không ra nàng có phải hay không khẩn trương.

Bảo an vội vàng nói: “Chúng ta liền xem một cái, nếu là không tìm thấy, chúng ta lập tức liền đi, Lãng tiểu thư... Giám đốc phu nhân kia tính tình, người lại không phải không biết... Đừng làm cho chúng ta khó làm, được chứ? Ta chính là cái làm công, này cần tìm không ra, ta này công tác khả năng liền giữ không nổi...”

Lãng Vi khoanh tay trước ngực, không kiên nhẫn ngáp.

Lại nhìn người đàn bà kia một lát mới nói: “Vào đi, mau một chút! Hơn nửa đêm không cho ngủ, buồn ngủ muốn chết!”

Nói xong liền mở cửa mở cho bọn họ tiến vào. Bảo vệ mang theo hai người đàn ông vào nhà.

Người đàn bà quyền rũ kia đứng ngay bên cạnh Lãng Vi.

Tầm mắt dừng trên người Lãng Vi, cẩn thận đánh giá.

Cô ta mang giày cao gót, dáng người không khác Lãng Vi là bao, cô ta ngửi được mùi hoa hồng từ mái tóc của Lãng Vi.

Lãng Vi khoanh tay nhìn cô ta.

Người đàn bà kia là người nước ngoài, làn da trắng nõn, đôi mắt xanh biếc như làn nước, mái tóc vàng buộc cao thành đuôi ngựa.

Trên người mặc áo da màu đen cổ chữ V bó sát, phía dưới cũng là quần đen bó sát.

Tuy rằng gọi cảm mê người, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác nguy hiểm không muốn lại gần.

Hai người đánh giá nhau, Lãng Vi không kiên nhẫn ngáp lên ngáp xuống.

Một lúc sau người đàn bà kia mới xoay người đi ra ban công.

Ngoài ban công treo vài bộ quần áo, cô ta lật từng cái.

Quần áo bình thường.

Lại đi vào nhà vệ sinh, khô ráo.

Chỉ có mùi hoa hồng không có gì khác.

Từ nhà vệ sinh đi ra lại vào bếp, trong bếp có mùi mật đào ngâm.

Cô ta duỗi tay mở tủ bát, dùng ngón tay phết qua, nhiệt độ bình thường.

Lăng Vi nhìn một loạt động tác của cô ta, may mắn vừa này cô nghĩ chu đáo nếu không thì lộ rồi.

Người đàn bà kia dạo bếp một vòng không phát hiện khác thường liền từ bếp đi tới phòng ngủ...

Lăng Vi nắm chặt tay nhìn bức tường kia, cô tin tin có thể giấu được.

Tuy trong lòng thầm nghĩ nhưng bên ngoài vẫn trấn định như không có chuyện gì xảy ra. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

9. Chương 9: Tối Nay Tôi Ở Lại Đây

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi nhìn người đàn bà kia giẫm lên đôi giày cao gót đi vào phòng ngủ.

Cô ta dùng tiếng Anh hỏi ba người đàn ông kia: “Có phát hiện gì không?”

Ba người đàn ông chia nhau đứng đầu giường, rèm che và cuối giường: “Chị cả, không có gì cả. Bên trong trống không, chúng tôi mở đệm ra nhìn, bên trong chỉ có khăn trải giường và chăn bông.” Ba người đàn ông lắc đầu với cô ta.

Cô gái kia nhìn xung quanh lại nhìn chiếc giường, như không yên tâm lại lật lên.

Lăng Vi làm bộ tức giận nhưng giận lại không dám nói mà nhỏ giọng: “Chó còn tự trốn được dưới đệm sao? Có mà chó thần...”

Mấy người trong phòng không kiên nhẫn trừng cô.

Lăng Vi đứng ngoài cửa khoanh tay bộ dạng buồn ngủ, rất không kiên nhẫn giống như muốn tiễn khách.

Tuy cô biểu hiện vô cùng bình tĩnh nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng...bởi vì trong phòng che giấu một người mà người nọ còn có thương tích trên người!

Những người này là người thường múa dao lõng sủng, một khi trong không khí có mùi máu tươi nhất định bọn họ sẽ ngửi ra được.

Nhưng cô tự chế tủ quần áo bịt kín, hợp thành một thể với vách tường, căn bản mùi hương bên trong không thể truyền ra. Hơn nữa bên trong tủ quần áo để nhiều long não, hoàn toàn có thể che đi mùi máu tươi.

Người đàn bà quỵến rũ kia lật chăn lên, lại lật khăn trải giường, không phát hiện gì mới nói: “Lật lại hết đi.”

Cô ta đứng yên giữa phòng, như đang tự hỏi chuyện gì đó, Lăng Vi sợ cô ta nghĩ đến trong phòng của cô không có tủ quần áo. Ánh mắt người đàn bà kia làm cho cô sợ hãi.

Nhất định phải nghĩ cách.

Đôi mắt Lăng Vi lóe lên sự tinh ranh, đột nhiên vẽ mặt nhăn lại cong cả lưng: “Ôi chao...” kêu thảm một tiếng liền cất bước chạy đi.

Người đàn bà có tính cảnh giác rất cao. Nghe thấy phòng khách truyền đến tiếng hé, lập tức từ trong phòng lao ra, thấy cô gái nhỏ cong eo vọt vào nhà vệ sinh.

“Làm cái quỷ gì vậy?” người đàn bà kia nhìn chăm chăm cửa phòng vệ sinh, chỉ một lát sau Lăng Vi mở cửa, ôm bụng, mặt nạ trên mặt cũng rơi ra, trên trán đều là mồ hôi ướt: “Cái đó... hình như tôi bị tiêu chảy... các người có thể rời đi chưa?” Nói xong có phe phẩy trước mũi.

Người đàn bà kia chán ghét nhú mày, vẫy tay với người đằng sau: “Đi thôi, qua nhà khác.”

Bảo vệ chạy theo phía sau bọn họ rời đi: “Lăng tiểu thư, quấy rầy cô rồi, mời nghỉ ngơi ạ.”

Lăng Vi không kiên nhẫn phát tay.

“Sập...” Lăng Vi oán giận đóng sập cửa, cửa đóng lại ngăn cách cô và đám người đó, Lăng Vi như bị rút hết sức lực dựa vào cửa rồi trượt xuống đất, thật là đáng sợ.

May mà cô còn chuẩn bị tốt, quạt và nước hoa đã phát huy tác dụng, mùi máu tươi hoàn toàn bị che dấu.

Còn có nửa quần áo bên ngoài, buồng vệ sinh khô ráo, đồ làm bếp lạnh lẽo... đủ loại chi tiết, chỉ cần có chút sơ sẩy thì đêm nay cô xong rồi.

Lăng Vi không lập tức gọi người đàn ông kia ra, sợ đối phương có chiêu sau.

Cô lẳng lặng ngủ trên giường.

Quả nhiên không tới vài phút, mái nhà đối diện có người dùng đèn Fa chiếu vào nhà cô.

Cô không kiên nhẫn lấy chăn che đầu, hơn 20s sau không thấy ánh sáng nữa.

Những người này là thật sự đi rồi.

Lăng Vi nhanh chóng kéo chặt rèm cửa, ho hẹ hai tiếng: “Khụ, khụ.” Người đàn ông nhận được tín hiệu liền kéo cửa ra.

Anh ta che miệng vết thương, đôi mắt đen nhanh như mực nhìn chăm chăm khuôn mặt cô. Khuôn mặt cô buông lỏng, hiển nhiên vừa nãy rất khấn trương. Nhưng dù có khấn trương muốn chết vẫn hiểu hiện cực kì bình tĩnh.

Anh ta nhìn cô thật kĩ: “Cô thích hợp làm trinh thám lắm.”

Trinh thám sao? Lăng Vi cười haha, chỉ là từ bé cô ở một chỗ độc lập, không có cha mẹ chăm sóc, chuyện gì cũng tự mình làm, không cần thận một chút thì sao mà trưởng thành đến giờ.

Cô không để ý tới mà lạnh giọng hỏi: “Bọn họ đi rồi, hiện tại anh tới bệnh viện hay là đi tìm người giúp đỡ?”

Người đàn ông lắc đầu: “Tôi ở lại đây.”

“Cái gì? Anh ở lại chỗ tôi? Anh không bị điên chứ?” Đăng bởi: Thất Liên Hoa

10. Chương 10: Đó Là Vì Anh Không Gặp Tôi!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Không được! Anh không thể ở chỗ tôi!”

Lăng Vi nhảy cõn lên, ném điện thoại cho anh.

“Tranh thủ thời gian gọi người tới đón anh đi! Tôi còn trẻ, anh đừng hại tôi!”

Người đàn ông lãnh đạm liếc cô. Trầm giọng nói: “Không đi được, trong vòng ba ngày, tất cả các cửa ra hai tòa nhà này đều sẽ có người canh giữ. Nếu cô không muốn chết, hãy để cho tôi ở đây, nấu cơm cho tôi, giặt quần áo cho tôi, thay thuốc cho tôi.”

“Tôi mắc nợ anh à?! Anh còn con mình là Hoàng thượng nữa!”

Cô chỉ điện thoại: “Tranh thủ thời gian gọi người tới đón anh, không phải anh có bản lĩnh sao? Anh tung hoành toàn thế giới mà ngay cả một tâm phúc cũng không có?”

“Ha, chỉ số thông minh của cô đâu rồi? Cho chó ăn?” Anh liếc cô, lạnh lùng cười giễu: “Cô cho là bọn họ ăn chay? Tất cả điện thoại trong tòa nhà này đều sẽ bị nghe lén, bây giờ tôi bị thương, không muốn mạo hiểm nữa. Cô nghe tôi, không có việc gì.”

Em gái anh! Ai muốn giữ anh lại, ai muốn nghe lời anh?

Lúc này, anh che vết thương đi tới mép giường, nằm xuống bên cạnh cô.

Đưa tay kéo gối cô... Sau đó, lại kéo chăn trên chân cô, đắp lên người mình.

Anh vừa đắp vừa ghét bỏ bĩu môi.

A! Tôi siết chết anh!

“Ai cho anh lên giường? Lăn xuống!” Thật sự chưa từng thấy ai như vậy! Xem là nhà mình à? Cướp gối và chăn của cô cũng được đi, mẹ nó, anh còn dám ghét bỏ!

Người đàn ông nhắm mắt lại, làm như không nghe thấy. Cây súng lục màu đen trong tay nhẹ nhàng điểm một cái.

Lăng Vi hết ý kiến. Tính tình cô cứng rắn đi nữa cũng không cứng qua đạn.

“Nằm xuống! Bớt nói nhảm, tôi cần nghỉ ngơi!”

Lăng Vi xuống giường, đi lại túm quần áo tìm chăn và gối, định ra sofa phòng khách ngủ, lại đột nhiên nghe anh trầm giọng nói: “Không muốn chết thì ngủ ở đây.”

“...” Lăng Vi đạp chân, không dám đi tới trước. Cô nhìn ra ngoài, hình như lầu đối diện có bóng người loáng thoáng...

Kệ đi, không cần mạo hiểm như vậy. Với kinh nghiệm giang hồ của người này, tin anh một lần hẳn không sai.

Đi về phòng ngủ, cô đứng trước giường, nghiêm nghị nói: “Mời anh nói xin lỗi!”

Anh mắt lạnh liếc cô.

Cô ưỡn ngực, nhìn anh chằm chằm: “Mời anh nói xin lỗi vì vừa rồi đã làm chuyện có lỗi!”

Anh nhìn mặt cô chằm chằm, ánh mắt từ từ hướng xuống, tầm mắt lạnh như băng rơi vào trên bộ ngực đầy đặn của cô... Xúc cảm vừa lớn vừa mềm quanh quẩn đầu ngón tay. Mặt cô đỏ bừng. Anh nhướn mày, biết cô muốn nói tới việc vừa rồi mình vô lễ. Nhưng khi đó anh cũng không tỉnh táo.

“Tôi chưa bao giờ nói xin lỗi.” Huống chi, đó cũng không phải ý chí chân thực của anh quyết định.

“Ha, chưa bao giờ xin lỗi?” Cô hừ lạnh: “Đó là vì trước kia anh không gặp tôi!”

Anh ngược đôi mắt đen lên, nhìn chăm chú vào mắt cô.

Trong đôi mắt óng ánh của cô lộ ra tia kiên nghị. Tựa như không được nghe nói xin lỗi, thì chuyện này không kết thúc.

Tầm mắt hai người giao nhau, ai cũng không lùi bước.

Cô từ từ nheo cặp mắt sáng ngời lại: “Tôi mặc kệ anh có phải là thần chí không rõ hay không, anh đã làm, chính là sai! Hoặc anh cho rằng ngực phụ nữ có thể tùy tiện cho đàn ông sờ?”

Anh âm lãnh nhìn cô, hừ một tiếng, nói: “Xin lỗi!”

“Không đủ thành ý.”

Sắc mặt anh trong nháy mắt biến đen: “Cô đừng có được voi đòi tiên! Cô không sợ tôi giết chết cô?”

“Sợ anh? Không cần phải sợ, bây giờ anh cần tôi, anh nên sợ tôi mới đúng. Đại trưởng phu dám làm dám chịu, chỉ có kẻ hèn yếu mới không dám nhìn thẳng vào sai lầm của mình!”

Cô nhìn thẳng anh, ánh mắt trong suốt, không có chút sợ hãi nào!

Thấy trông mắt anh dần u tối, cô ưỡn thẳng lưng.

“XIN, LỖI!”

“Ừ.” Cô tiếp nhận.

Nằm xuống bên cạnh anh, hai người đưa lưng về nhau, mỗi người chiếm một bên, Lăng Vi nói: “Sau này anh còn lấy súng uy hiếp tôi, tôi liền thấy dao thái chém chết anh. Dù sao cũng chết, mạng anh đáng tiền hơn tôi, cũng coi như tôi kiếm được lời.”

“Hừ!” Anh khê hừ một tiếng, nhưng nghe vào càng giống như đang cười lạnh.

Lăng Vi xoay người, đối mặt với anh, đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, anh tên gì?” Đứng bởi: Thất Liên Hoa

11. Chương 11: Thuộc Phát Tác, Ảo Giác

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Anh không suy tính, nói thẳng: “Diệp Đình.”

“Đình của cái đình? Đình của đình viện (sân nhà)? Hay là... Đình của đình hạ (dừng lại)?”

Anh sầm mặt, âm trầm nói: “Đình của lời đình (sấm sét)!”

“Ha ha...”

Diệp Đình...

Đình của lời đình, Lăng Vi cười ha ha, cái tên này thật đúng với mặt anh... nhanh như sấm sét, mặt lạnh la sát, không có tên này thích hợp với anh hơn tên này.

Dù sao chỉ là một cái tên để gọi, cô cũng không để ý anh có bịa chuyện hay không. Nếu anh ở đây, cũng không thể luôn kêu là “Này, ề”.

“Tôi tên Lăng Vi, Lăng của lăng vân (hiên ngang), Vi của tường vi.”

Diệp Đình cũng cười ha ha: “Tường Vi... Khó trách nhiều gai như vậy.”

Lăng Vi trừng anh, nói: “Anh muốn ở lại chỗ tôi, chúng ta phải quy ước ba điều. Bây giờ anh ăn của tôi, ở của tôi, anh phải nghe theo tôi. Hơn nữa, anh phải trả tiền thuê phòng. Học phí của tôi cũng dựa vào bản thân kiếm được, không có dư tiền nuôi anh. Mấy ngày nay tôi có thể mượn bạn học, sau này anh phải trả cho tôi.”

“...”

Anh hừ lạnh: “Một ngày 50 ngàn, đủ chưa?”

Lăng Vi sững sốt: “Tạm được...”

Anh nhếch môi, giống như muốn cười.

Nhắm mắt lại, nằm ngang không nhìn cô nữa. Quả thực quá mệt mỏi, lười nói nhảm với cô.

Nếu không bị thương, anh cũng không có tính nhẫn nại này!

Lăng Vi cũng không nói gì thêm, ném một cái áo thun siêu lớn cho anh. Áo anh bị xé rách, quần bị anh ném xuống đất, quần ngắn dài rộng anh đang mặc kia... cũng không biết anh lục từ đâu...

Lăng Vi cảm thấy không được tự nhiên, một người đàn ông mặc quần áo cô... Nghĩ thế nào... tim cũng đập rộn!

Người đàn ông kia còn mặt đầy biểu tình: “Trên quần áo cô đều là vi khuẩn”, thật đáng ghét! Thiếu đánh!

Không muốn nhìn anh nữa, Lăng Vi cầm chân đạp qua đầu gối, trong tay cầm một cây dao, nếu anh dám vượt qua ranh giới một bước, cô liền đâm tiểu huynh đệ của anh!

Ngủ đến nửa đêm, anh đột nhiên đưa tay ôm cô vào ngực. Chân dài, cánh tay dài trong nháy mắt ôm chặt cô. Giống như khát vọng thuốc giải, mò tìm cái miệng nhỏ nhắn của cô.

Lăng Vi chưa ngủ say, lúc này anh đột nhiên áp tới, cô giật mình, luống cuống tay chân giãy giụa. Nhưng sức lực anh vô cùng lớn, cô không tránh thoát được.

Môi của anh dán lên môi cô, một tay kiềm chặt hai tay cô, giơ qua đỉnh đầu, một tay khác đưa vào trong áo cô, kéo áo ngủ của cô lên. Lăng Vi lắc đầu, chân nhỏ đạp! Cây dao trong tay cắt trúng cổ tay anh, anh vội rời khỏi môi cô, kinh ngạc ngẩn đầu: “Ừm... Diệp Đình...” Cô tránh thoát, cắn tai anh.

Anh kinh hãi, chợt mở to hai mắt, giống như vừa tỉnh hồn lại từ trong mộng.

Anh đè cô, không nhúc nhích. Ánh mắt trong nháy mắt trở nên sắc bén như chim ưng. Anh nhìn cô chăm chú, giống như đang hỏi cô là ai.

Lăng Vi muốn rút tay vỗ anh!

Anh đột nhiên lấy lại tinh thần: “Thuốc lại phát tác... Tôi nảy sinh ảo giác.” Thanh âm anh trầm thấp lúng túng. Không nghĩ tới tác dụng thuốc lại mạnh như vậy, có lẽ bị hạ gấp đôi!

“Mau buông tôi ra, anh mau dậy đi!” Lăng Vi chỉ cảm thấy thân thể anh nóng dọa người! Có nơi cứng ngắt nóng bỏng đụng phải xương hông cô.

Anh buông cô ra, trở mình, nằm giữa bình phục xao động trong người: “Cho tôi chút nước, nhiều một chút.” Giọng anh rất khô khan, khàn khàn.

Lăng Vi nhúc nhích: “Anh tự đi lấy đi!” Cô đưa tay kéo áo ngủ xuống, liếc mắt nhìn anh, ánh mắt hung tợn, cô muốn giết anh!

Diệp Đình ném ánh mắt uy hiếp: “Nước hoặc là cô, tôi dù sao cũng phải muốn một!” Đẳng bởi: Thất Liên Hoa

12. Chương 12: Cho Gia Sút Ăn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Lăng Vi bực bội muốn chết! Sao cô cho ôn thần này ở nhà chứ?

Nếu không phải điện thoại bị anh lấy đi, cô đã sớm gọi điện thoại báo cảnh sát. Cũng không phải chưa từng nghĩ tới chạy, nhưng hơn nửa đêm đột nhiên đi ra ngoài, không chừng sẽ bị nhóm người kia bắt lại tra hỏi. Đến lúc đó, không phải chỉ làm nha hoàn bị sai sử như vậy. Nhóm người vừa rồi, nhìn qua liền biết không phải người tốt, nói không chừng sẽ tiền dâm hậu sát* cô, hành hạ cô đến sống không bằng chết.”

(*) Cường bạo trước rồi giết sau.

Diệp Đình này dù gì còn có lý trí.

Cần nhắc thiết hơn, Lăng Vi quyết định nhịn xuống.

Lăng Vi đè nén nổi giận vào trong bụng, xuống giường, vào bếp lấy cái thau lớn! Nấu nước đổ vào, bưng về phòng ngủ.

Diệp Đình nhìn chăm chăm cái thau kia, đột nhiên cười lên: “Cô cho gia súc ăn à!” Cái thau lớn như vậy, ngồi vào cũng đủ!

Lăng Vi tức giận trừng anh: “Không phải anh muốn nhiều sao? Sao nhiều chuyện như vậy!”

“Bưng tới đây!” Diệp Đình chê bai chỉ số thông minh của cô, Lăng Vi bưng cái thau qua, đổ nước vào trong ly anh, nhấn nạt ghét bỏ mười giây, nhấn nhấn nhấn! Anh cầm ly lên, nhìn chăm chăm ly nước kia nằm giây, nhắm mắt lại: “Ừng ực ừng ực”, uống một hơi bốn ly.

Anh để ly xuống, nhìn Lăng Vi, thấp giọng nói: “Tôi muốn đi tắm nước lạnh, cô muốn dùng phòng tắm thì nhanh đi.”

Lăng Vi chạy vào phòng tắm.

Diệp Đình nhin mấy phút, chưa từng dùng chung phòng tắm với phụ nữ, nên biểu tình đặc biệt đấu tranh.

Đấu tranh tới mức độ nào? Ha ha...

Bộ dáng kia... còn thống khổ hơn lúc anh lấy viên đạn ra gấp mười ngàn lần.

Lăng Vi nhìn người đàn ông quy mao* này, aiz aiz aiz, nhìn dáng vẻ giãy giụa không muốn sống kia của anh, trong lòng cô thật hả giận! Không biết tại sao... Cô thoải mái như vậy?

(*) Tỷ dụ có tiếng mà không có miếng.

Hồi lâu, anh rốt cuộc giao chiến xong, vẫn quyết định vào phòng tắm giải quyết nhu cầu sinh lý.

Anh đi hai bước, đột nhiên quay đầu nói với cô: “Cô đừng gọi báo cảnh sát, nếu không cô sẽ rất phiền toái. Qua hai ngày nữa, cô coi như không có gì xảy ra. Cô để tôi ở lại đây, ít ra sinh mệnh cô sẽ không phải chịu uy hiếp.”

Lăng Vi nhìn chăm chăm mắt anh, cũng không biết bị cái gì đầu độc, lại gật đầu.

Anh vào phòng tắm, xối nước lạnh “rào rào rào”.

Lăng Vi thầm nghĩ: “Tôi tin anh mới có quỷ!”

Cô lập tức bò lên giường, lấy điện thoại dưới gối anh, nhưng đặc biệt... cô bị kích phát hiện, không biết tên này cài vi khuẩn gì vào điện thoại cô.

Nhấn mở màn hình, trên màn hình liền lít nhít lít nhít dấy số...

“Đây là quỷ gì?” Lăng Vi sợ hãi.

Dãy số xếp thành hàng.

Cuối cùng... Trên màn hình lại xuất hiện một cái móng heo mập tròn xoe tròn xoe đang uốn éo!

“Tôi khinh...” Lăng Vi nổi giận!

Heo!

Anh cười nhạo cô là heo!

Khốn kiếp!

Lăng Vi tức giận: “Người đàn ông này thật đáng ghét! Rốt cuộc anh cài vi khuẩn gì vào điện thoại cô?”

Đặc biệt, anh đã sớm biết cô nhất định sẽ không biết điều mà nghe lời nah, anh đã sớm biết cô sẽ lén lấy điện thoại báo cảnh sát!

Nhìn con heo chu mỏ lắc móng trên màn hình, Lăng Vi cắn răng nghiêng lợi!

Tên đàn ông thú vị đáng ghét, tự đại, còn có bệnh sạch sẽ này! Cô nên cho anh uống thuốc tiêu chảy!

Tiếng còi xe cảnh sát chói tai đột nhiên vang lên. Ban đêm yên tĩnh, tiếng còi xe cảnh sát vô cùng rõ ràng.

Lăng Vi đặt điện thoại về chỗ cũ, chạy ra ban công nhìn xuống. Hai chiếc xe cảnh sát đậu dưới lầu. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

13. Chương 13: Cháo Gà, 50 Ngàn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cảnh sát tới!

Sau đó, mấy cảnh sát từ trên xe bước xuống.

Lăng Vi muốn lớn tiếng kêu! Nhưng lầu đối diện có bóng người mặc đồ đen lướt qua, làm cho cổ họng cô nghẹn lại.

Tim cô nhảy cẫng lên.

Dưới lời, bảo vệ xui xẻo lại bị tra hỏi.

Cảnh sát cho anh ta xem một ít hình, Bảo vệ đột nhiên giơ tay, xoay một vòng lớn trên lầu. Lăng Vi vội lui về sau.

Cô nhìn xuống qua khe hở, thấy ba bốn người mặc đồ đen lóe lên trong bóng đêm.

Cảnh sát lập tức lên xe, nhanh chóng đuổi theo người đồ đen!

Cảnh sát đi rồi?

Hiển nhiên là đi bắt người phụ nữ diêm dúa đó!

Lăng Vi đi vào phòng tắm, người đàn ông này... và cảnh sát là một phe?

Lăng Vi ôm ngực, đè lại trái tim muốn nhảy ra ngoài... Đây đúng là chuyện làm người ta sợ hết hồn hết vía vào ban đêm.

Sau đó, không có ai tới nữa, Diệp Đình vô cùng tự tại ở chỗ cô dưỡng thương.

Cô mua rất nhiều thuốc, giấu trong cặp, mua thức ăn cũng không dám mua thêm, vẫn như bình thường, chẳng qua mua thêm mấy ly mì ăn liền.

Vốn muốn mua chút thuốc tiêu chảy, thật, cô thật sự muốn mua. Sau đó thay đổi ý nghĩ, lỡ như anh uống, anh còn phải ở lại nhà cô thêm mấy ngày, phòng tắm hơi thú vị, cô còn phải chịu tội, hơn nữa, người nợ ngã bệnh, cô còn phải hầu đại gia... Hay là thôi đi.

Nhưng, số nợ này, cô phải nhớ...

Ngoài ra, mua cho anh ba áo thu trắng và quần ngắn, quần áo của anh đã rách, cũng không thể để cho người này suốt ngày khoe mấy khối cơ ngực, cơ bụng, tuyến nhân ngư.

Nếu mỗi ngày để anh lỏa thể trước mặt cô, nói không chừng cô thật sự nảy sinh ý niệm tà ác... Dù sao gương mặt người đàn ông này rất có sức quyến rũ.

Có điều, cô tính sai, quần áo mua sai nhỏ rồi...

Quần áo, ách... hơi chật...

Toàn bộ bắp thịt ngực và hông anh đều bại lộ dưới mắt cô, cô không cần nhìn kỹ cũng có thể thấy đường ranh bắp thịt của anh.

Nhất là quần... Ôm chặt hông anh, làm cho cái hông đặc biệt... ách...

Lăng Vi giả hoạt cười một tiếng, nên chụp hình anh! Sau này anh còn dám chọc cô, cô có điểm yếu trong tay. Dám vô lễ với cô, dám cười nhạo cô là heo, dám uy hiếp khi dễ cô, dù sao cũng phải cho anh trả giá!

Đúng! Nghĩ vậy, Lăng Vi lấy máy chụp hình chụp anh một tấm. Hừ hừ... Đây cao cấp hơn thuốc tiêu chảy 100 lần!

Diệp Đình nhãn nhin. Nhìn kệ sách nhà cô.

Lăng Vi thật lòng bội phục anh.

Sức đề kháng của người đàn ông này vô cùng mạnh, năng lực tự khỏi bệnh không có lời gì để nói. Vết thương đạn bắn, tự xử lý, tự khâu lại... Ý chí bền bỉ, nội tâm lớn mạnh đến mức vượt quá tưởng tượng của người khác!

Lăng Vi nhìn vết khâu của anh, cả người nổi da gà.

Bả vai cô không ngừng run rẩy, không có thuốc tê, từng kim một đi qua người mình, thật sự không phải người thường có thể chịu được...

Chạng vạng tối, Lăng Vi đặt đồng mì ăn liền trước mặt anh.

Diệp Đình ăn mì, chê bai: “Tôi dù gì cũng là bệnh nhân, cô chăm sóc bệnh nhân như vậy sao? Bây giờ tôi cần dinh dưỡng, mì ăn liền có thể chết người có được không?”

Lăng Vi giương mắt liếc anh: “Sao anh nhiều chuyện như vậy? Có ăn là tốt rồi, còn chọn cái gì? Ấm ức thì tự đi ra ngoài mua đi.”

Anh nhìn cô chăm chăm, nói: “Tổ yến, bào ngư, hải sâm, vi cá, tôi không mong chờ mấy cái đó... Ít nhất phải có một nồi cháo gà với nhân sâm, nấm phục linh, chi hoàng kỳ, quế đơn rồi chứ?”

“...”

Hơ! Giọng điệu này...

Lăng Vi nhướn mày: “Anh cho là mấy được liệu nhân sâm, phục linh này không cần tiền sao?”

Anh không nhin được: “Cô mượn trước, nồi cháo 50 ngàn, được chưa?”

“Tiền đâu? Tiền đâu?” Lăng Vi hùng hổ dọa người.

“...” Diệp Đình ghen hòng, khinh thường nói: “50 ngàn cũng gạt cô sao?”

“Ha! Đàn ông đáng tin, heo nái sẽ lên cây! Có tiền thì có thịt ăn, không có tiền thì ăn mì ăn liền đi!”

Diệp Đình khinh bỉ nhìn cô: “Khó trách gầy như cây cọc, ăn bữa thịt cũng làm khó cô đến vậy...”

Lăng Vi hung hăng lườm anh: “Có thể nói tiếng người không? Không nói được thì ngậm miệng lại!” Đắng bởi: Thất Liên Hoa

14. Chương 14: Kinh Tài Tuyệt Diễm, Thái Độ Chuyển Biến

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Biểu cảm của Lăng Vi cực kỳ ác liệt.

Anh lại hừ một tiếng: “Một thân tật xấu thiếu gia, ai khiến anh thành như vậy thế?”

Diệp Đình: “...”

Hai người trầm mặc một lát, không khí cực kỳ xấu hổ, Lăng Vi lấy chén tới phòng khách rót nước. Đi vào phòng khách, phát hiện rèm cửa nhà cô đã được sửa lại... Vốn là cái khung rèm kia bị gãy một bên, rèm cửa rũ xuống, cô lại vẫn chưa sửa lại.

Lúc này, đột nhiên nhìn thấy tấm rèm màu vàng nhạt bay bay, cô đột nhiên kinh ngạc.

“Giả vờ thiếu gia à?” Lăng Vi chỉ cảm thấy kinh sợ! Người nọ sẽ tốt bụng vậy cơ à? Nhìn anh kiểu gì cũng không giống người sẽ sửa được khung rèm cửa! Hơn nữa còn đang bị thương...

Lăng Vi cầm chén nước quay về phòng ngủ, nhìn thấy Diệp Đình đang cầm bông sát trùng chỗ bị thương.

Lăng Vi nhìn anh, nâng cằm chỉ ra phòng khách: “Rèm là anh sửa?”

Diệp Đình ngay cả mắt cũng không nâng lên, hừ một tiếng: “Không phải tôi, chẳng lẽ là ma?”

“Xi, tôi thà tin là ma làm.” Lăng Vi ghét bỏ liếc mắt nhìn anh, thấy thế nào anh cũng không giống người tốt như vậy.

Quả nhiên, Diệp Đình ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào cô: “Đừng hiểu lầm, không phải sửa giúp cô đâu. Tôi muốn ra phòng khách, không có rèm hành động không tiện.”

Ha ha! Người này... “Sửa thì sửa đi, làm chuyện tốt còn không chịu nhận, anh tưởng mình là Lôi Phong à.”

Lăng Vi liếc mắt nhìn anh, người này không mở miệng ra thì cũng không đến nỗi nào.

Thái độ của cô mềm mỏng hơn một chút, thoáng lãnh đạm nói: “Anh muốn canh gà, cái này rất khó làm. Tôi là người theo chủ nghĩa ăn chay, đột nhiên mua gà nấu canh, người khác sẽ nghi ngờ.”

Anh khẽ nâng mắt, nhìn thẳng vào cô. Hừ một tiếng: “Những người đó cũng không phải cha ruột mẹ ruột của cô, ai thèm quan tâm bình thường cô ăn chay hay ăn thịt!”

“Anh không nói chuyện dễ nghe được chút à?”

Tầm mắt hai người đụng vào nhau.

Ánh mắt lợi hại, áp chế. Lăng Vi cũng không yếu thế, sắc bén trừng mắt nhìn lại.

Hơn nửa ngày, tầm mắt anh nhìn về phía ba lô của cô. Lùi một bước, nói: “Nửa con gà, giấu trong balo, hẳn là không ai sẽ chú ý.”

Lăng Vi không thèm nói lại, coi như cam chịu.

Ngày hôm sau, chạng vạng... Diệp Đình cuối cùng cũng có được nửa con gà. Tuy không có gia vị, gà cũng là loại đông lạnh trong siêu thị, nhưng... Tốt xấu gì cũng coi như được ăn thịt...

Buổi tối, cô ngồi vẽ trên máy tính.

Diệp Đình thay thuốc xong, giương mắt nhìn cô. Hình như cô đang vẽ ô tô.

Sách của cô, tất cả đều là về chế tạo động cơ ô tô...

“Cô nghiên cứu về động cơ?” Hay thật, một cô gái lại thích nghiên cứu động cơ?

Lăng Vi gật đầu: “Chuyên ngành của tôi là chế tạo động cơ, nhưng tôi cũng thích tạo hình thiết kế. Còn nửa tháng nữa trường tôi sẽ có hội thảo tuyển dụng, Laroe sẽ thông báo tuyển dụng một nhà thiết kế tạo hình ô tô ở trường tôi, tôi phải tranh thủ cơ hội lần này. Trước mắt trên toàn thế giới, nắm bắt trào lưu nhanh nhất chính là Laroe, tôi muốn tới đó học tập.”

“...”

Laroe?

Laroe là tập đoàn chế tạo ô tô lớn nhất. Bao nhiêu người đánh vỡ đầu muốn chui vào đó, cô có thực lực này không?

Diệp Đình đứng lên nhìn kỹ bức vẽ của cô.

Vừa nhìn thấy, a! Ánh mắt anh lóe lên.

Vẽ rõ ràng dứt khoát, ngoại hình xe việt dã huyền hoặc thời thượng, đường cong tuyệt đẹp trôi chảy, sống động mười phần, cực kỳ khí phách! Khiến một người cực kỳ cuồng xe là anh trong lòng cũng ngứa ngáy, hận không thể lập tức đem thiết kế của chiếc xe này đi chế tạo, sau đó đi bão một phen.

“Cô nhất định có thể qua.”

“Còn chưa đủ tốt, tôi còn muốn sửa chữa.”

Diệp Đình chấn động! Tầm mắt anh nhìn chăm chăm vào cô, dáng vẻ cô thanh lệ động lòng người, rõ ràng trẻ tuổi yếu đuối, lại luôn bày ra dáng vẻ kiên định, tự tin, mạnh mẽ, sự mạnh mẽ này phát ra từ nội tâm cô. Không biết cô từng trải qua rèn luyện như thế nào mới có thể luyện ra tính cách kiên nhẫn như bây giờ.

Lúc này, cô đang nhìn chăm chú vào bức tranh.

Thất lưng thẳng tắp, ánh mắt chuyên chú, giống như linh hồn đều ngưng tụ ở ngòi bút.

Diệp Đình nhìn chăm chăm tay cô, trăm triệu lần không nghĩ tới, một bàn tay tinh tế trắng nõn như vậy lại có thể vẽ ra thứ kinh ngạc lòng người như thế!

Anh không thể khống chế được, vươn một ngón tay khều khều tay trái cô, kéo vào lòng bàn tay, nâng đến trước mắt lật đi lật lại như muốn tìm ra bí mật giấu giữa hai bàn tay này.

Lăng Vi đang chăm chú vẽ, đột nhiên cảm giác tay trái bị một bàn tay ấm áp hữu lực cầm lấy.

Ngẩng đầu, liền thấy anh đang cầm tay cô, cẩn thận nhìn kỹ.

“Làm gì thế?” Cô rút tay về, sắc mặt không tốt, ánh mắt sáng ngời trừng anh.

Anh không đáp lời, đột nhiên lại bắt lấy tay phải của cô: “Ngón trỏ và ngón giữa đều có vết chai, cô cũng khổ công lắm nhỉ.”

Mới 22 tuổi, sự nhẫn nại này... Khó lường!

Về cũng như anh luyện súng. Chỉ khi thực chiến nhiều lần mới có thể sinh ra vết chai dày như vậy.

Anh một lần nữa đánh giá cô, ánh mắt biến ảo không rõ, ý tứ chăm chú nhìn kỹ quá nặng.

Hai ngày tiếp xúc khiến anh có một nhận thức mới về cô.

Vốn tưởng là một cô gái nhu nhược, không rành thế sự, hiện giờ lại biểu hiện ra vẻ cường đại, cứng cỏi, bình tĩnh, trí tuệ!

Anh nhìn chăm chăm bức tranh của cô.

Ra vẻ khinh thường nói: “Thực lực của cô không thể nghi ngờ, nhưng... Lực hấp dẫn của tập đoàn Laroe quá lớn, có bao nhiêu thiếu gia, tiểu thư nổi danh có thể lực đều chăm chăm vào cơ hội này? Cho dù thực lực của cô mạnh mẽ, không có phương pháp... Độ khó cũng tính trước được.”

Lăng Vi ngẩng đầu, nhìn vào thẳng Diệp Đình. Cô nhú mày, từng chữ từng chữ nói: “Cố gắng, là vì không để bản thân thất vọng! Biết rõ vài chục năm sau chúng ta đều phải chết, chẳng lẽ hiện tại không thể sống cho tốt?”

Ánh mắt cô nhìn về phía bức tranh của mình, kiên định, quật cường.

Lại ngẩng đầu, nhìn qua phía anh: “Kết quả nào tôi cũng có thể chấp nhận được, chỉ duy nhất một điều không thể chấp nhận là bản thân ngay cả thử cũng không dám thử!” Đăng bởi: Thất Liên Hoa

15. Chương 15: Tự Thử Nghiệm

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Đôi mắt đen sâu thẳm của anh nhìn chăm chăm vào cô.

Ánh mắt sầm soi nhìn kỹ gương mặt nghiêm túc của cô, sau đó thu lại.

Cô nhóc này đúng là thú vị. Có tư tưởng, có quyết đoán, xác định rõ mục tiêu, sau đó không chùn bước mà đi tới.

Là kiểu người anh thường thích.

Lúc này, anh đứng, cô ngồi. Cô có thể cảm giác được hơi thở xâm lược của anh bao phủ xung quanh cô. Nhiệt độ không khí lập tức tăng cao, Lăng Vi mất tự nhiên lùi về sau, Diệp Đình trào phúng cười: “Trốn có ích gì? Nếu tôi muốn động vào cô, cô còn trốn được?”

“Diệp Đình! Anh còn nói linh tinh, có tin tôi quăng anh ra ngoài không?!”

Diệp Đình “Xì” một tiếng: “Tay gầy chân yếu đẩy cái là ngã mà còn dám uy hiếp người khác?”

Lăng Vi mặc kệ anh: “tách” một cái bật đèn.

Cô đưa tay bật đèn, vùi đầu tiếp tục vẽ tranh.

Diệp Đình ngồi xuống, dựa vào đầu giường, hơi híp mắt.

Vẽ xong phần ngoài của ô tô, Lăng Vi thu tranh lại. Lấy giấy ra viết bản thảo, vẽ mấy nhân vật hoạt hình.

Cô làm họa sĩ truyện tranh cho một nhà xuất bản, vẽ tranh là kỹ năng sinh tồn của cô.

Giờ cô đang vẽ một bộ truyện mới, nam nhân vật chính vẽ thành Diệp Đình... Mắt phượng hẹp dài, đôi mắt đen sâu thẳm. Sống mũi cao thẳng, môi mỏng khẽ nhếch lên, mím thành một đường cong hoàn mỹ.

Dáng người anh cao to, chân dài thẳng tắp. Diệp Đình rất cao, đại khái khoảng 1m89, khi vẽ có thể nói là tỉ lệ hoàng kim.

Cô vẽ tạo hình nhân vật mặc âu phục, lại vẽ cơ ngực, cơ bụng, đường cong nhân ngư. Ngay cả phần eo, hông, phía sau lưng đều được đặc tả.

Cô dám chắc chắn, Biên Biên đại nhân (chắc là cách gọi thân mật của biên tập) nhận được nhân vật của cô nhất định sẽ cực kỳ hài lòng.

Quả nhiên, cô đem hình nhân vật gửi qua, Tiểu Biên lập tức liền vỗ bàn, khen: “Đẹp! Vi Vi, không phải cậu có người yêu rồi đấy chứ? Sao đột nhiên vẽ tỉ lệ đàn ông chuẩn như vậy?”

“...” Lăng Vi bình tĩnh nói: “Gần đây hay xem phim bên đảo...” [Đoạn này nói là xem phim đảo quốc, à thì phim Nhật ấy, mà Nhật thì nổi tiếng với AV (adult video) ấy =)]

Tiểu Biên ở đầu kia điện thoại cười như điên: “Đừng xem nhiều, dễ dàng hư thận. Mau gửi bản thảo cho chị!”

Lăng Vi lưu lại, gửi qua. Tiểu Biên xem xong mừng muốn điên rồi!

“Vi Vi, em tuyệt quá! Mở đầu rất sáng tạo! Nhân vật nam chính bị thương, xông vào nhà nữ chính. Nữ chính cơ trí giúp anh thoát ta thoát khỏi nguy hiểm. A? Sau đó... Nam chính lại chết? Sao lại chết? Nam chính chết? Móa... Nam chính chết, cậu định cho câu truyện kết thúc trong một trang ấy hả?”

Lăng Vi bình tĩnh nói: “Nhìn xuống dưới.”

Tiểu Biên hoài nghi nhìn xuống: “Ôi tim tôi... Ha ha ha ——” Cô mừng rỡ muốn động kinh, suýt nữa quăng cả điện thoại!

“Hay hay hay, nam chính không biết tại sao lại mất tích, chỉ để lại một viên viên đạn, viên đạn lại có năng lượng siêu phàm. Nữ chính bị năng lượng này hút tới không gian dị thể, cô thấy nam chính bị hãm hại, trúng đạn. Chính mình cũng bị kéo vào cuộc bắn nhau. Nữ chính có được năng lực thần kỳ của viên đạn, nó có thể cho cô một năng lực mới, ví dụ như thấu thị, thao tác đồ vật. Mà nam chính lại có thể khống chế lôi điện, hô phong hoán vũ. Mà kẻ địch cũng rất mạnh, ai cũng mang tuyệt kỹ. Vì có thể sống sót, nữ chính và nam chính trải qua các loại hỗn chiến, khò hài cùng nhau lâm vào cuộc sống nước sôi lửa bỏng... Ha ha ha ha —— Vi Vi, lần này cậu tưởng tượng xa thật. Tốt lắm tốt lắm! Mau vẽ hết phân cảnh phía dưới đi! Mau mau mau! Mình đã nhìn thấy tiền vậy vậy tay với mình rồi, rỗng rỗng rỗng!”

Lăng Vi vô cùng vui vẻ, nhiệt tình mười phần nắm tay.

Cúp máy xong, chỉ thấy Diệp Đình lạnh mắt liếc cô.

Lăng Vi mím môi, không nói chuyện.

Chợt nghe Diệp Đình ngữ khí không tốt nói: “Cô cứ như thế lấy tôi ra làm nhân vật có được sự đồng ý của tôi chưa? Cô cứ như vậy giết chết tôi, có hỏi qua cảm giác của tôi không? Còn có cái gì phim đảo quốc. Nếu cô thực sự muốn xem, tôi có thể phối hợp. Không chỉ cho cô xem, còn cho cô tự thể nghiệm.” Đăng bởi: Thất Liên Hoa

16. Chương 16: Bản Miệng Độc

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Cô không chỉ được xem mà còn có thể tự thể nghiệm...

Diệp Đình nói xong rõ ràng nhìn thấy gương mặt Lăng Vi đỏ lên.

“...” Lăng Vi không biết nói gì, ngược mắt nhìn anh một cái, lúc này vẻ mặt của anh giống như vẫn còn vui vẻ.

Lăng Vi hừ một tiếng trong lòng, cuối cùng cô cũng nhìn ra một chút manh mối. Thật ra Diệp Đình này cũng không tùy tiện như anh ta biểu hiện, chính là cố ý bản miệng độc để chọc giận cô, có lẽ bộ dạng tức giận của cô làm anh ta cảm thấy sảng khoái? Hoặc là nói... tức chết cô càng làm anh ta hài lòng?

Diệp Đình nhìn truyện tranh của cô liền đen mặt: “Cô xâm phạm quyền chân dung của tôi còn làm tôi chết đi sống lại, cô phải bồi thường cho tôi.”

Lăng Vi cầm cây quạt nhỏ bằng trúc phẩy phẩy gió nhìn anh: “Bản bản quyền chia anh 25%.”

Cô phẩy quạt nhỏ trong tay, Diệp Đình ngửi thấy được mùi hương thanh nhã.

Giống như hoa ngọc lan, mùi hương tỏa ra làm cho buồn bực trong lòng anh tiêu tán không ít.

“Thành giao?” Lăng Vi nhướn mày nhìn anh.

Diệp Đình hoàn toàn không nghĩ tới Lăng Vi sẽ nói vậy. Vốn dĩ anh muốn gây khó dễ cho cô nhưng cô đã tỏ thái độ như vậy anh không buông tha thì có vẻ bụng dạ hẹp hòi. Huống chi, căn bản anh không để bụng điểm chút tiền lẻ này. Anh chỉ để ý đến hình tượng của mình! Nhưng truyện tranh thì truyện tranh, so với người thật vẫn khác rất lớn.

Cô tiếp tục quạt, mùi hương thanh nhã từng đợt phả tới mặt anh. Mùi hương nhàn nhạt thấm vào ruột gan.

Theo cánh tay cô cử động, mùi hương nhanh chóng vây quanh đề xuống sự nóng nảy của anh, anh không nói nữa.

Lăng Vi thấy anh cam chịu, lúc này mới buông cây quạt, cười giảo hoạt. Cây quạt này là pháp bảo của cô... Nhất có thể ninh thần tĩnh khí.

Đôi mắt linh động của cô vừa xoay, khóe miệng nhếch lên liền cầm bút viết một “Hợp đồng”: tác phẩm XX của Thất Vi, truyện tranh xuất bản, thay đổi trò chơi, Diệp Đình tiên sinh nhận

25%. Thời gian: ngày X tháng X năm X

Viết xong ký tên của mình, đẩy đến trước mặt Diệp Đình.

Diệp Đình liếc liếc một cái cho đã mắt mới chậm chạp quay mặt đi.

Không thèm thì thôi! Cho anh tiền, anh còn ghét bỏ! Lăng Vi không để ý tới anh, dù sao cô cũng sẽ thực hiện hứa hẹn! Cô vui đùa tiếp tục vẽ tranh. Lại vẽ hai tiếng nữa, đôi mắt cô hoa lên.

Cô buông bút nhắm mắt lại nghỉ ngơi. Đột nhiên, cảm giác có một đôi mắt nhìn chăm chăm vào cô.

Cô quay đầu liền thấy ánh mắt quan sát của anh rơi thẳng trên mặt cô: “Anh còn chưa ngủ?”

Lúc này, dưới ngọn đèn tường mờ nhạt, khuôn mặt tuần tú của anh hiện lên chút đỏ ửng không bình thường.

Cô khẽ nhú mày.

Đi đến bên cạnh anh, giơ tay áp trán thử một chút, nóng bỏng, nóng bỏng! “Anh phát sốt. Miệng vết thương nhiễm trùng hả?” Anh bị súng bắn thương cũng không đi bệnh viện, thật dễ dàng cảm nhiễm.

“Vấn đề nhỏ, ngủ một giấc là khỏi.”

Lăng Vi không nói gì, xoay người đi mở ba lô, cầm miếng hạ nhiệt từ bên trong ra xé vỏ “bẹp” dán ở trên trán anh.

“...”

Ánh mắt đen như mực của anh nhìn chăm chăm đóng chữ “miếng hạ sốt” bên ngoài, sắc mặt đen lại “miếng hạ sốt của trẻ em”? Đây là cái quỷ gì?

Anh táo bạo xé rách. Ai con *** nó bảo anh là trẻ nhỏ?!

Lăng Vi đột nhiên giật lấy miếng hạ sốt lại dán lên trán anh.

“Anh muốn bị sốt thành viêm màng não thì cứ việc xé!”

Cô rất tàn nhẫn, ánh mắt cũng rất hung dữ. Diệp Đình trừng cô, ánh mắt càng thêm hung ác! “Xoẹt” xé rách miếng hạ sốt: “Lão tử thiêu chết, cũng không cần dùng cái này!” Anh phả hơi thở nóng bỏng lên mặt cô làm cô ngừng thở.

“Thiếu cận!” Lăng Vi lui nửa bước, không hề để ý đến anh, lấy áo ngủ đi tắm rửa rồi ngủ.

Ngủ đến nửa đêm, tên này bị sốt mơ hồ, bắt đầu nói mê sảng: “Lão già chết tiệt! bớt lấy tiền uy hiếp tôi! Lão tử cái gì cũng thiếu chỉ có tiền là không thiếu!”

“Hừ —— Công chúa Isa cái gì? —— cưới cô ta sao? Nằm mơ!”

“Các người đánh chủ ý gì tôi còn không biết sao? Muốn khống chế tôi cũng không hỏi xem tôi có đồng ý hay không!”

“Cho rằng bức tôi là tôi có thể đi vào khuôn khổ? Không ai nói cho các người căn cứ dầu mỡ ở Abu Dhabi là của tôi sao?”

Abu Dhabi: Thủ đô của Các Tiểu vương quốc Ả Rập Thống nhất

“Hừ! Còn có xưởng công nghiệp quân sự của Mạnh gia còn nhiên liệu của Liên bang Nga! Tất cả đều là của tôi!”

“...”

Lăng Vi dựng lỗ tai nghe xem...

Cô không đánh thức anh, như có hứng thú nghe anh mắng chửi người.

Gia hỏa này mắng chửi thật là, liên nằm mơ... Miệng cũng không buông tha người như thế.

Mắng một trận, đại khái cô nghe hiểu ý của anh. Anh làm ăn trải khắp toàn cầu, gia tộc bức hôn, để anh cưới một công chúa nào đó... Sau đó, anh không muốn nên mạnh mẽ đối kháng cùng gia tộc.

Sử dụng thủ đoạn thiết huyết, phá hư làm ăn của gia tộc.

...

Lăng Vi thích thú nhưng cũng chỉ xem như đang nghe lời kịch. Bởi vì, người bị sốt cao mơ hồ đều là nói mớ... Tự nhiên không phải thật sự.

Chỉ là cảm thấy... giấc mộng của anh quá xuất sắc!

Nếu hiện thực là cái dạng này, vậy thì thật đúng là... Một bộ truyện huyết lệ chua xót.

Anh vẫn đang nói mê sảng, Lăng Vi cách anh nửa mét đều có thể cảm giác được anh giống hòn than lửa, nóng sắp bùng cháy rồi.

Cô không tình nguyện bò dậy, đi vào buồng vệ sinh cầm chậu rửa mặt xả nước lạnh.

Bưng chậu ra lại thả khăn lông trắng vào trong nước, tắm ướt vắt khô.

“Bịch” ném ở trên trán anh.

Sống chết có mệnh, đừng trách tôi không để ý tới anh.

Anh “Hừ” một tiếng, dần dần không còn nói mớ.

5h sáng lúc anh tỉnh lại, ngoài ý muốn phát hiện trên trán đặt chiếc khăn lông trắng gấp chỉnh tề... Đăng bởi: Thất Liên Hoa

17. Chương 17: Ngụy Hiểm, Ngụy Hiểm

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Khăn lông đã lạnh, hiển nhiên là lâu rồi

Cô gái bên cạnh ngủ say, mái tóc hỗn độn, khuôn mặt tiêu tụy, hiển nhiên cả đêm qua không được nghỉ ngơi.

Anh cầm khăn lông ngồi dậy.

Nhiệt độ lui đi, cả người không còn nhức nữa.

Lúc này đột nhiên Lăng Vi mở mắt ra, đôi mắt mệt mỏi nhìn anh.

Anh cười nói: “Cô thật tốt bụng.”

Lăng Vi trừng anh, hừ lạnh: “Tôi sợ anh chết trong nhà tôi, anh nhanh chóng thương cho tốt rồi cút khỏi nhà tôi đi.” Không kiên nhẫn xoay người đưa lưng về phía anh, một đêm ngủ không ngon, đầu đau muốn chết.

Nói năng chua ngoa, lòng mềm như đậu hủ. Anh cho cô một ánh mắt.

Xuống đất lại duỗi tay kéo cô lại: “Giúp tôi tắm rửa đi.”

Lăng Vi buồn ngủ muốn chết hận không thể xé xác anh ra.

Cô con*** nó khổ sở tới mức nào, nửa đêm chăm sóc cho anh ta, trực tiếp để anh ta chết luôn không tốt hơn sao?

Diệp Đình đưa tay xách cô vào phòng tắm.

“Cởi quần áo giúp tôi.” Anh dùng sức một chút thì miệng vết thương nơi cánh tay sẽ vỡ ra.

Lăng Vi buồn bực nói: “Anh không tự cởi được sao? Anh bị thương ở eo nhưng tay không tàn phế đấy chứ?”

Diệp Đình lạnh lùng liếc cô: “Không biết là ai càng muốn giúp tôi cởi quần áo không biết.”

“...” Lăng Vi ghen hống, xác thật là cô sai...

Diệp Đình lại nói: “25% bản quyền...”

Lăng Vi hoàn toàn không biết giận, ai bảo cô dùng chân dung của anh ta, thiếu tiên anh ta cơ chứ. Huống hồ cô cũng hy vọng miệng vết thương của anh ta nhanh lành, cũng nhanh cút đi nên chỉ có thể ủy khuất cầu toàn, duỗi tay túm chặt vạt áo của anh kéo lên trên.

Kéo quần áo xong, cơ bụng của anh xuất hiện ngay trong tầm mắt, tuy cô buồn ngủ muốn chết nhưng...vẫn bị cơ bụng 8 múi của anh kích thích tỉnh táo.

Vóc người anh rất cao, cô giúp anh cởi quần áo đúng là cố hết sức. Vì tiện cởi được, cả người cô phải dán vào người anh. Nhiệt độ trên người anh nóng bỏng, tuy không chạm vào da thịt anh nhưng cô vẫn cảm nhận được nhiệt độ của anh. Vì muốn phối hợp với cô nên anh cúi người... mặt anh gần như vùi trước ngực cô, Lăng Vi phần hện muốn chết.

Cơn tức hơi hồi tăng lên, vừa kéo áo vừa nói lời tổn hại anh: “Người phế vật giống như anh cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy! Heo còn có ích hơn anh! Heo và cái trắng, anh chẳng bằng cái nào hết!”

Đôi mắt đen của Diệp Đình bốc lửa, đè ép xuống, anh lạnh lùng hừ một tiếng: “Cũng chưa chắc không biết ‘làm’ cái gì, hoặc là, có thể cùng cô thử một chút.”

Lăng Vi dùng sức trừng anh một cái!

Quăng quần áo liền ra ngoài đi...

Ngủ.

Diệp Đình bắt lấy cánh tay cô ý bảo giúp giúp anh cạo sau lưng.

Lăng Vi giống bà cô già giúp anh tắm rửa, gội đầu. Anh tắm xong thoải mái ra ngoài, cô còn phải giặt quần áo cho anh. Nếu không quần áo của anh để đây chỉ có thu hút ruồi bọ. Giặt xong mới phát hiện trên bàn có một nồi cháo trắng thơm ngào ngạt...mà người kia đang cầm một cuốn truyện tranh đã được xuất bản của cô cúi đầu nghiêm túc đọc.

Lăng Vi như gặp quỷ đi vào phòng tắm rửa mặt, tỉnh táo hơn mới ra thì nồi cháo vẫn còn đó. Cô múc một bát hừ nói: “Cũng không phế lắm, còn biết nấu cháo ăn...”

Diệp Đình không ngắt đầu, tâm tình hình như không tồi, ngữ khí nhàn nhạt mà nói: “Về cũng không tồi, tình tiết xuất sắc. Xem ra tôi đầu tư cái này sẽ có lợi nhuận.”

Lăng Vi vừa uống cháo vừa nói: “Ha ha... Anh không nói thì tôi cũng quên, hôm qua tôi đầu tư làm ăn hơn 200 triệu, tối nay sẽ biết là lời hay lỗ.” Nói xong cô cầm tờ sổ sổ phúc lợi lắc lắc, mười đồng tiền, mua năm tờ... Nếu trúng hết thì 200 triệu sẽ là của cô. Ha ha... Khoác lác, ai mà không biết?

Diệp Đình ngắt đầu nhìn nàng liếc mắt một cái, khóe môi đột nhiên câu lên, tà tứ mà cười một chút. Nha đầu này... Quả thực. Thật không biết nàng đầu là như thế nào lớn lên...

Ngày thứ ba, Lăng Vi tan học về đến nhà phát hiện trong nhà không có ai.

Tên kia đi rồi hả?

Lăng Vi tìm khắp nơi.

Trong nhà không có dấu vết đánh nhau, hiển nhiên không bị người ta bắt đi mà tự mình rời đi.

“Ừ... tên gia hỏa này cũng thật giữ lời hứa, nói ba ngày đúng ba ngày...”

Không nói nhiều một lời.

Cô ngồi trước bàn phát hiện có một viên đạn đè lên trang giấy vẽ của cô. Viên đạn nằm giữa chặn ngang một sợi dây.

Sợi dây này đâu ra...

Lăng Vi nhú mày.

Cô mở hộp trang sức của mình ra, đôi mắt mở to. Vòng cổ trên châu của cô bị phá hỏng.

“Diệp Đình, anh cái tên hỗn đản này.”

Vòng cổ này là trang sức lúc còn sống mà mẹ cô thích nhất, chính là quà sinh nhật ba mua tặng mẹ. Ba mẹ qua đời cô chỉ có thể nhìn vật nhớ người.

Thế mà Diệp Đình... lại phá hỏng nó.

Lăng Vi nổi trận lôi đình.

Một phát đứng lên, ôm hộp trang sức chạy như bay xuống lầu. Quá đáng. Không được cô đồng ý mà dám tùy tiện phá đồ của cô.

“Tên gia hỏa tự cho là đúng này, quả thật không thể tha thứ.”

Đi vào một cửa hàng sửa chữa đồ trang sức, bảo thợ sửa sửa lại. Ghét bỏ ném viên đạn vào hộp trang sức, nhét vào ba lô tức giận về nhà.

Một tuần sau, hôm nay là ngày cuối tuần, sáng sớm Lăng Vi đi siêu thị.

Khi trở về, vừa đến hành lang liền thấy bốn người cảnh sát ngoài cửa.

Lăng Vi cả kinh.

“Xin hỏi cô là Lăng tiểu thư sao?” một vị cảnh sát trong đó hỏi.

Lăng Vi dừng chân.

Bốn người này mặc chế phục màu xanh viển, biểu tình cực kì nghiêm túc: “Chúng tôi là cảnh sát hình sự, có một vụ án cần cô giúp đỡ điều tra.”

Bọn họ đồng loạt đưa giấy chứng nhận.

Trong đó có một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai tiến lên đưa một tờ giấy nói: “Xin chào Lăng tiểu thư, tôi là Lôi Tuấn thuộc tổ trọng án hình sự, chúng tôi yêu cầu điều tra phòng của cô, đây là lệnh điều tra.”

Lăng Vi nghi ngờ nhìn anh ta, người này nói tiếng phổ thông tốt như vậy? Hoàn toàn không có khẩu âm địa phương.

“Mời cô hợp tác điều tra.”

Lăng Vi mở cửa, bốn người cảnh sát đi vào phòng khách, có người chụp hình có người tìm kiếm.

“Lăng tiểu thư, xin hỏi cô đã gặp qua người đàn ông này chưa?” Lôi Tuấn cầm một tấm hình đưa ra.

Người bên trong bức hình đúng là Diệp Đình.

Lăng Vi bình tĩnh không hề gợn sóng lắc đầu: “Chưa nhìn thấy bao giờ.”

Lôi Tuấn nhìn cô chằm chằm, thấy cô bình tĩnh tự nhiên không hề có biểu tình gì lúc này mới cất đi, giơ gương mặt đánh giá căn phòng.

Lục soát hồi lâu anh ta mới đi vào phòng ngủ, nhìn vách tường vẽ hoa đột nhiên cau mày.

Anh ta đưa tay gõ mặt tường: “Cốc cốc cốc...”

Gõ vài cái đột nhiên ánh mắt anh ta ngưng lại.

Cốc cốc cốc.

“Nơi này...” trống không!

Đôi mắt anh ta sáng ngời, Lăng Vi nhìn ánh mắt anh ta lóe lên sự tức giận, ánh mắt sắc bén, âm ngoan, nhưng sau đó liền biến mất. Nếu không phải Lăng Vi cẩn thận quan sát căn bản sẽ không phát hiện.

Trái tim của Lăng Vi như gõ trống. Nhất định đám người này không phải là cảnh sát.

Bọn họ giả trang.

Bốn người này nhất định là đồng bọn người đàn bà kia. Nếu là cảnh sát thật sự, nhìn thấy phía sau là một tủ âm chỉ biết ngạc nhiên chứ không phải là phẫn nộ.

Nhất định bọn họ là kẻ thù của Diệp Đình.

Lăng Vi lùi ra sau một bước, lùi đến cửa lớn liền nhanh chân chạy ra ngoài.

Nhưng vừa chạy được vài bước đột nhiên bị đánh ngã vào bức tường: “Muốn chạy sao? Không kịp rồi.” người đàn bà quyền rũ mặc áo da đen đột nhiên xuất hiện kéo lấy cô.

Bộp, Lăng Vi bị ném vào phòng khách, bả vai trái đánh vào bàn trà.

A... đau đớn làm cô cắn răng, run lên, bả vai khiến cô đau toát mồ hôi lạnh. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

18. Chương 18: Muốn Chết, Tôi Tiễn Cô Một Đoạn

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Người phụ nữ diêm dúa đó đi vào.

Hai mắt tròn to nhìn Lăng Vi giống như dao.

“Đừng lãng phí thời gian! Nói mau, Simon để lại cái gì ở chỗ cô?” Cô ta lắc eo bước vào phòng khách, người đi theo sau cô ta lập tức đóng cửa, khóa lại.

Ai? Simon?

Lăng Vi trở mắt. Tên Diệp Đình nói là tên giả?

Người phụ nữ đi tới bên cạnh cô, nghiêm nghị quát: “Simon đi đâu?”

“Tôi không biết! Tôi không biết!”

Người phụ nữ kia nhìn không được, bóp cổ cô. Tay dùng lực nhắc Lăng Vi lên, cắn răng nghiêng lợi hỏi: “Anh ta ở đâu?”

“...” Lăng Vi không nói lời nào, cắn răng cắn tức nhìn cô ta.

“Nói mau! Anh ta cất đồ vật ở đâu?” Lúc này, vẻ mặt người phụ nữ dữ tợn, tay bóp cổ cô càng dùng sức, ánh mắt kia hung ác như sư tử cái!

Lăng Vi bị siết đến không cách nào hô hấp, sắc mặt đỏ bừng, gân xanh lộ ra. Cô hoàn toàn thở không thông, cả người ngọt ngào như muốn nổ.

“Anh ta ở đâu? Không nói thì giết chết cô!” Thanh âm người phụ nữ sắc bén như dao!

Lăng Vi liều mạng giãy giụa, hai tay hai chân vừa đánh vừa đá, nhưng sức lực người phụ nữ kia vô cùng lớn, hơn nữa được huấn luyện đẳng hoàng. Lăng Vi căn bản không đỡ động được cô ta.

“Nói mau, anh ta ở đâu?” Người phụ nữ tàn nhẫn ép tới gần cô!

“Ư ư...” Lúc này, Lăng Vi khó chịu muốn chết, cô kìm nén đến mức mặt xanh mét, cả người căng ra đau đớn!

Mắt cô nổi lên tia máu! Phổi ngọt ngào, cả người đau như kim châm, hình ảnh trước mắt dần mờ hồ.

Mắt thấy sắp nghẹt thở mà chết thì...

“Amanda, trong tủ âm tường* không có gì cả.” Lôi Tuấn từ trong phòng ngủ đi ra, lắc đầu.

(*) Tủ đóng trong tường.

“Không thể nào! Chắc chắn anh ấy đã tới!” Tay Amanda buông lỏng. Lăng Vi té xuống đất, cô ôm cổ, thống khổ thở hổn hển.

Lăng Vi bị sặc, nước mắt chảy ròng, cổ đau như vạn kim châm.

Thêm hai giây nữa, cô quả thực bị ngộp chết.

Amanda nhìn chăm chăm Lăng Vi.

“Không nói thì giết cô!” Cô ta đột nhiên hung hăng híp mắt, ánh mắt xanh biếc tàn nhẫn vô tình khiếp người!

Amanda nổi lên sát tâm!

Lăng Vi cảm nhận chân thật được một luồng sát khí.

“Amanda, bên trong không có gì, người phụ nữ này làm sao?”

Amanda lạnh lùng híp mắt: “Xử lý xong.”

Lăng Vi bị che miệng, chợt sau lưng đau đớn.

Có người dùng cây chích điện đánh ngất cô.

Lúc Lăng Vi tỉnh lại, phát hiện mình nằm trong chiếc xe hơi nhỏ.

Tay bị dây trói sau lưng, chân cũng bị trói lại.

“Két ——” Tiếng xe thắng gấp, xe dừng trên đường hoang vắng không một bóng người.

“Nói mau, anh ta đi đâu? Còn nữa, anh ta để lại chỗ cô cái gì, không nói thì chôn cô!”

Lăng Vi hoảng sợ, kêu “ư ư”, nhưng miệng bị bịt lại, không nói nên lời.

Bốn năm người lôi cô từ trên xe ra ngoài, mang ra quốc lộ. Cô sợ hãi, điên cuồng giãy giụa: “Ư... Buông tôi ra!”

“Ư ư —— buông ra!”

“Ư ư —— cứu —— mạng——”

Nơi này quá hoang vu, căn bản không có ai nghe được, nhưng cô vẫn không muốn bỏ qua cơ hội cầu sinh duy nhất.

Cô liều mạng giãy giụa, miệng không ngừng la “Cứu mạng” không rõ.

Nhưng không có ích. Cô bị mang vào trong rừng cây, ném xuống đất.

“Muốn chết, hôm nay tôi liền tiễn cô một đoạn!” Amanda giơ súng, lên nòng, hòng súng mau đen nhắm ngay đầu Lăng Vi. Đắng bởi: Thất Liên Hoa

19. Chương 19: Anh Ta Có Thân Phận Gì?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Tay chân Lăng Vi đều bị trói, không có dùng sức. Lần này ngã quá thực!

Cô đau đến cắn răng.

Cánh tay bên trái chạm đất đã tê rần.

Dưới người đều là cành cây khô, đâm cánh tay cô rách da như dao nhọn, máu theo cánh tay chảy xuống.

Cho dù đau như dao cắt, Lăng Vi vẫn cắn răng, không lên tiếng.

Cô giùng giàng ngồi dậy, trừng người trước mặt. Ánh mắt cô lạnh như băng, lộ ra tia quật cường.

“Nói đi, Simon nói gì với cô? Có để lại thứ gì cho cô không? Nha đầu, đừng vì một người không quen biết mà mất mạng.”

Lăng Vi lạnh lùng liếc cô ta.

Amanda âm lãnh cười một tiếng: “Không nói thì hơi cho đám anh em này của tôi rồi...”

“Ha ha ha ——” Mấy người đàn ông mặc áo đen cười xấu xa, trong nháy mắt bao vây cô.

Trong mắt Lăng Vi dấy lên lửa giận! Nhưng cô chỉ lạnh giọng cười: “Hừ, đồ à, đúng là có giữ.”

“Mau giao ra!”

Lăng Vi lười biếng nhún vai: “Trời tôi, tôi làm sao lấy đồ.”

Amanda hất cằm, lập tức có người cởi dây trói tay cho cô.

Lăng Vi xoa xoa cổ tay, đưa tay cởi sợi dây dưới chân, Amanda cầm súng chĩa về phía cô: “Lấy đồ, còn dùng chân?”

Lăng Vi đành phải bỏ qua.

“Nhanh lên!”

Lăng Vi không để ý, chậm rãi lấy balô, lấy một hộp trang sức, mở ra, lấy đạn ra, ném xuống đất.

“Anh ta chỉ để lại vật này.”

Lập tức có người nhặt đạn lên, đưa tới trước mặt Amanda.

Amanda cẩn thận nhìn chăm chăm viên đạn này, viên đạn này chính là viên đạn cô ta bắn Simon.

“Còn có gì khác không?” Đạn này vô dụng, cũng không phải là đồ cô ta muốn tìm.

“Không có.”

Amanda híp mắt.

“Chôn cô ta, đồ vô dụng!”

Hai người áo đen tiến lên, đè Lăng Vi vào thân cây. Một người khác cầm súng lục, chĩa vào đầu Lăng Vi.

Lăng Vi nhìn họng súng màu đen kia, hoảng sợ như dòng điện lưu, chạy từ xương sống thẳng lên đầu!

“Xử lý xong!”

Sợ hãi trong nháy mắt bao trùm Lăng Vi!

Những người này thật sự muốn giết cô!

Lăng Vi thầm mắng Diệp Đình 180 lần!

Diệp Đình! Đại ôn thần nhà anh!

Khốn kiếp, anh gây chuyện xong, phải mông đi mất, hại bà ở đây bị súng bắn chết.

“Ra tay!”

Người mặc áo đen kia mặt không thay đổi nhìn cô chăm chăm, bóp cò.

“Đừng ——”

Tim Lăng Vi bỗng dừng đập! Ba hồn bảy vía bị sợ bay!

Cô nhắm chặt mắt, rụt vao, nghe tiếng súng, cô giật mình.

Nhưng mà không đau!

Đầu cô không nở hoa, tim cũng không đau... Cô mở mắt ra, định thần nhìn lại, đầu người đàn ông giờ súng định bắn cô... nở hoa!

Màu đỏ tươi văng đầy đất.

Người nọ nằm giữa vũng máu, óc nứt ra, Lăng Vi không nhìn được muốn nôn.

“Có tay súng bắn tĩa, tránh mau!” Amanda rống lên, nhanh chóng tìm chỗ núp.

“Simon tới! Có quân mai phục —— mau trốn!” Bọn họ trong nháy mắt trốn ra sau cây đại thụ.

Lăng Vi cúi sọt dây dưới chân, vội ôm lấy đầu, lui ra sau cây đại thụ.

Bắn nhau ah! Kẻ ngu mới chịu đi ăn đạn!

Vừa trốn kỹ, sau lưng truyền tới tiếng đạn càn quét.

“Đùng đùng đùng...”

Nghe tiếng súng, tim Lăng Vi nhảy loạn.

Tiếng súng bên tai vang lên như sấm——

Chẳng qua nghe được tiếng “lộc cộc”, Lăng Vi run rẩy. Cây bị đạn bắn trúng, xệt qua mặt, lập tức chảy máu.

Cô bắt chấp đau đớn, hai tay run rẩy ôm lấy đầu, không dám lộn xộn.

“Đùng ——” Tay súng bắn tĩa ấn núp đánh gục một tên áo đen.

“Đùng——” Lại một súng, lại có người nằm trong vũng máu.

Trong chốc lát, thuộc hạ của Amanda không còn mấy người.

Amanda nổi nóng! Đưa tay nổ súng chỉ thiên.

“Đùng đùng đùng...” Lại một chuỗi đạn bay tới, lại có một người ngã xuống.

Amanda trốn sâu nhất, cây đại thụ chỗ cô ta đều là vết đạn, mặt gỗ bay đầy trời như bông tuyết.

Cách đó không xa, truyền tới tiếng bước chân.

Amanda ló đầu nhìn, sau lưng có ba mươi mấy người chạy tới bên này! Phía sau còn có mười mấy người mặc chiến phục màu đen của đội đặc chiến quốc tế!

“Simon đáng chết! Anh ta lại liên hiệp với đội đặc chiến quốc tế tới bắt tôi!” Amanda giận đến cắn răng nghiến lợi.

Lăng Vi cũng cả kinh, Diệp Đình rốt cuộc có thân phận gì? Chẳng lẽ là đội viên của đội đặc chiến quốc tế? Nhưng mà nhìn ngôn ngữ, cử chỉ và tác phong làm việc của anh không giống lắm. Đăng bởi: Thất Liên Hoa

20. Chương 20: Chấn Động Lòng Người!

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Nếu không phải, sao đội đặc chiến quốc tế lại đi cùng anh?

Lăng Vi nghĩ tới bắp thịt và vết sẹo khắp người anh... có mấy phần tương tự.

Amanda giận đến siết chặt quả đấm.

“Mẹ nó! Đây là cái bẫy! Bị lừa!”

Simon đáng chết này, là anh cố ý dẫn cô ta ra ngoài.

Đầu Amanda ong ong, giống như có người đập sau óc cô ta!

Là Simon cố ý giữ lại đầu mối, lừa cô ta tới nhà cô bé kia.

Anh đã sớm thiết kế thiên la địa võng!

Amanda hận muốn chết. Nhưng cô ta không dám lộn xộn, chỗ tối nhất định còn có tay súng bắn tỉa kia!”

“Mau rút lui ——” Tiếng súng ngừng lại, cô ta lập tức ôm đầu, liều chết chạy trốn.

Thấy cô ta khom người chạy, Lăng Vi nhanh chóng đưa chân, quệt chân cô ta.

“Fuck!” Amanda bị vấp chân ngã xuống bùn.

Lực chú ý của cô ta hoàn toàn đặt ở tay súng bắn tỉa mà bỏ quên Lăng Vi, càng không nghĩ tới Lăng Vi lại có lá gan quệt chân cô ta.

Sơ hở này, sau lưng truyền tới tiếng bước chân. Diệp Đình đã dẫn người bao vây!

Amanda hung ác trợn mắt nhìn Lăng Vi, cô ta tàn bạo hung ác, giơ súng bắn Lăng Vi.

“Đừng ——” Một phát súng bắn hụt! Có người đá trúng cổ tay Amanda, súng thiếu chút nữa rơi xuống.

Amanda kinh ngạc, không tưởng tượng nổi quay đầu nhìn.

“Lăng Vi cũng ngẩng đầu, chỉ thấy Lôi Tuấn đang giơ súng, nhắm ngay đầu Amanda.

Lăng Vi kinh ngạc!

Lôi Tuấn... và Amanda không phải một phe sao?

Nội gián?

“Lôi Tuấn! Anh, anh, tên phản đồ!”

“Sai! Tôi không phải phản đồ. A... Lão tử xưa nay không thuộc về các người.”

Lăng Vi lập tức nghĩ tới lúc ở nhà, Amanda sắp bóp chết cô, Lôi Tuấn đột nhiên đi ra nói chuyện, Amanda buông tay, cô mới tránh được một kiếp.

Amanda hận đến cắn răng nghiêng lợi, cô ta lẩn một vòng, đột nhiên nhảy tới bên cạnh Lăng Vi, bóp cổ cô.

Nhắm súng vào mi tâm Lăng Vi: “Đừng tới đây, tới nữa, tôi liền đánh chết cô ta!”

Thời gian tựa như ngừng lại, tất cả người trước mặt đều dừng bước.

Amanda cười nhạt: “Bắt tôi, không dễ dàng như vậy!”

Nói xong, kéo Lăng Vi lui về sau. Lôi Tuấn sau lưng cô ta chỉ có thể ném súng, tránh đường. Vì anh Đình giao phó, vạn ngàn lần không được đả thương tới Lăng Vi.

Lăng Vi lại bị bắt giữ, lửa giận trong lòng bay lên!

Cô đè nén lửa giận trong lòng, không sợ hãi ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm đám người đối diện. Nhìn gương mặt tuấn tú quen thuộc, Lăng Vi nháy mắt phải với anh.

Ánh mắt Diệp Đình chột rét, nhìn cô chăm chú.

Cô muốn làm gì?

“Đừng làm loạn!” Anh quát khế.

Nhưng cô không nghe khuyên bảo, vẫn quật cường nhìn anh.

Lăng Vi đột nhiên kéo tóc Amanda, dùng sức kéo xuống.

“A!” Amanda bị kéo tóc đau hét lên!

Tất cả mọi người đều hút khí lạnh.

Amanda vừa tức vừa hận, ngón tay phát lực, bóp cò về phía Lăng Vi.

“Đừng ——” Một tiếng súng vang!

“A!” Nhưng Amanda kêu thảm thiết.

Diệp Đình nổ súng bắn trúng tay phải của Amanda!

Tay phải Amanda bị đạn bắn trúng, máu dính đầy mặt Lăng Vi.

“A! Fuck!” Tay phải Amanda bị thương, máu chảy ra ngoài như suối, đau đến mức cô ta gào khóc thảm thiết.

Súng trong tay rơi xuống đất, viên đạn lướt qua da đầu Lăng Vi, róc một lọn tóc của cô.

Mặc dù đau, nhưng Amanda xoay người lăn một vòng, tay trái lấy súng, lại nhắm vào Lăng Vi.

Với tính cảnh giác của Simon, muốn bắn trúng anh là tuyệt không thể nào, nên Amanda liều chết phải kéo một người theo cô ta chịu tội thay.

Lăng Vi thấy cô ta giơ súng, trong lòng cả kinh!

Lúc này, cô không chuẩn bị, muốn tránh đã không còn kịp.

Mạng nguy cấp, đột nhiên thấy người đàn ông mạnh mẽ áp mình xuống như vạn quân đo núi!

Diệp Đình giống như con sư tử nổi giận! Anh đưa tay dìm vào mắt Amanda giống như sấm sét.

Khí thế anh mạnh mẽ, đằng đằng sát khí, một quyền liền ghim Amanda lên cây.

“Ách... Ừ...” Đẳng bởi: Thất Liên Hoa

21. Chương 21: Rất Hưởng Thụ Đúng Không?

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

Mắt Amanda đầy máu...

Cô ta hung tợn trừng mắt nhìn Diệp Đình, lúc này, súng của cô ta đã rời tay, mắt trái bị Diệp Đình đánh bầm đen, khóe mắt cũng nứt toác.

Một dòng máu đỏ tươi theo khóe mắt chảy xuống.

Amanda tràn đầy lửa giận, không để ý đau đớn, nhấc chân quét ngang qua trước mặt.

“Mau tránh ra——” Diệp Đình vươn cánh tay dài về phía Lăng Vi, lại không nghĩ rằng, Lăng Vi đã sớm phòng bị, đột nhiên tránh sang một bên, vô cùng linh hoạt.

Người chung quanh chấn động.

Chẳng ai nghĩ tới, cô phản ứng anh như vậy.

Sau đó, Lăng Vi nắm tay thành quyền, vung ra!

“A——” Đau! Amanda che mắt.

Một quyền này của Lăng Vi lại đánh vào con mắt trái đang chảy máu đầm đìa của Amanda.

Máu lại chảy ra một lượng lớn!

Tất cả mọi người đều kinh sợ, chẳng ai nghĩ tới, Lăng Vi không chỉ có thể tránh thoát, còn có thể đánh trả...

Diệp Đình không thể tin nhìn cô chằm chằm. Nha đầu này không chỗ có xử sự bình tĩnh, đối mặt với kẻ thù, còn có thể mạnh mẽ như vậy!

Lăng Vi lại vung hai quyền, đánh thẳng vào mắt Amanda.

Mắt Amanda nổ đom đóm.

Thật ra là Lăng Vi cố ý đánh mắt cô ta. Sức lực cô nhỏ, đánh chỗ khác vô dụng, nên cô chuyên đánh vào mắt Amanda.

Amanda giận điên lên!

Đau đớn kích thích cô ta như sự tử cái nổi cơn điên!

Cô ta giương nanh múa vuốt vung tới Lăng Vi. Diệp Đình ôm vai Lăng Vi, nhắc chân, xoay một vòng, đá bay Amanda.

“Ầm!” Amanda đụng vào thân cây, đau đến ôm bụng co rúc lăn lộn trên mặt đất, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Lúc này, bỗng nhiên có một tiểu đội áo đen xông vào rừng cây!

Bọn họ vừa nhận được tín hiệu Amanda truyền ra, biết cô ta bị bao vây, cho nên lập tức tập hợp đi cứu viện trước.

Người mặc áo đen kia lập tức giơ súng, nhắm vào Lăng Vi và Diệp Đình.

“Đừng đừng đừng...” Ba phát súng liên tiếp.

Diệp Đình đè đầu Lăng Vi, ôm cô vào trong ngực, lăn một vòng, trốn sau cây đại thụ, đạn lướt qua bên người, khảm vào trong bùn đất.

Thân cây không to thô, nên hai người phải tận lực dựa sát vào nhau.

Đầu Lăng Vi bị anh đè lại, cả người cô ngồi trên đùi anh, hai đầu gối quỳ xuống đất.

Môi mềm mại dán chặt gò má anh.

Trước ngực bị bắp thịt ngực bền chắc của anh đè ép, lúc Lăng Vi hô hấp cũng có thể cảm giác được sự cứng rắn của bắp thịt ngực đối phương. Dĩ nhiên, Diệp Đình nhất định cũng cảm giác được sự mềm mại của cô.

Tư thế lúng túng này khiến cô muốn cào chết người này.

Cô nhúc nhích, cánh tay anh ôm cô chặt hơn, làm hại cô ngay cả thở cũng thở không nổi.

Cô dùng sức giãy giụa: “Buông tôi ——”

Lăng Vi không thở được, đang giãy giụa, đột nhiên nghe Diệp Đình hít sâu một hơi.

“Không muốn chết thì đừng lộn xộn!” Bên tai là tiếng thở dồn dập của anh.”

“Buông tôi ra!” Cô nói: “Chưa bị súng bắn chết đã bị anh ôm nghẹt thở chết!”

“Đừng đừng đừng ——” Lại mấy phát súng bắn tới.

Diệp Đình ôm chặt cô, đột nhiên ý thức được sắp ôm cô nghẹt thở chết, lúc này mới hơi buông lỏng.

Lăng Vi trợn trắng mắt, hít một hơi dài.

Bên tai là hai bên giao đấu kịch liệt.

Chốc lát, thuộc hạ của Diệp Đình đánh bọc*, bao vây đám người Amanda.

(*) Vây đánh sau lưng hoặc bên hông địch.

“Không được nhúc nhích! Để súng xuống!”

“Đừng nổ súng ——” Đám người áo đen lập tức nộp vũ khí đầu hàng.

“Một đám phế vật! Hừ—— Simon, bà xui xẻo, bị anh tính kế!” Amanda quỳ xuống đất, tức giận gầm thét.

Trên mặt cô ta dính đầy máu tươi, đáng vẻ cười lạnh đặc biệt dữ tợn đáng sợ.

Lăng Vi nhìn cô ta chằm chằm, nhảy cồm lên, vung một quyền vào mắt Amanda, sau đó cười nhạt: “Cứ đám này, rất hưởng thụ đúng không?”

22. Chương 22: Tính Kế Hay! Siêu Cấp Phúc Hắc! (1)

Nhóm dịch: Thất Liên Hoa

“Con nhóc thối! Bà đây giết mày!” Amanda quả thực bị chọc giận muốn điên rồi! Giãy dụa muốn đánh Lăng Vi.

Lăng Vi cười lạnh, nhìn bà khinh thường hừ một tiếng nói: “Bà không có cái gan đấy.”

Amanda trừng trừng muốn nứt mắt ra!

Lăng Vi không để ý tới bà, quay đầu, nửa cười nửa không nhìn chăm chăm vào Diệp Đình.

“Simon?” Lăng Vi hỏi, mang theo một tia lạnh lùng trào phúng.

Diệp Đình, híp mắt nhìn cô.

“Lấy tôi làm bia đỡ đạn, kế hay đấy!” Lăng Vi liếc anh nở nụ cười.

Nụ cười này tràn đầy châm chọc, cười đến ý vị sâu xa.

Anh không nói gì, đứng dậy theo.

Lăng Vi vi ngắc đầu, trong mắt ánh lên lửa giận.

Cô nhanh theo dõi anh ánh mắt: “Con mời tôi đây dùng tốt chứ? Cố ý lưu lại manh mối, làm cho bọn họ tìm đến, anh lại ra tay thu thập bọn họ, thuận đường để bọn họ giết chết tôi, anh đúng là chẳng còn chút tình người nào.”

“Đúng là kế hay!” Giọng cô lạnh lẽo.

Đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng vào mặt anh.

Hai mắt cô giống hai thanh đao sắc bén.

Diệp Đình hừ một cái: “Không phải cô không sao còn gì. Tôi cuối cùng cũng sẽ nghĩ cách cứu cô.”

“Thúi lắm!” Lăng Vi thật muốn đến đâm anh một trận: “Mạng của anh là mạng, mạng của tôi không phải mạng? Mạng của tôi hèn hạ như vậy, tùy anh đùa nghịch thế nào cũng được?”

Cô chỉ vào Amanda, gầm lên: “Lúc bà ta lấy súng dí vào đầu tôi, anh có từng nghĩ tới, lỡ như súng cướp cò, đầu tôi đã nổ hoa rồi! Anh có từng nghĩ, mấy người không cứu được tôi, tôi sẽ bị đưa đến nơi nào, chịu tra tấn thế nào chưa?”

“Cuối cùng tôi cũng sẽ có biện pháp ứng phó.”

Anh mím môi, sắc mặt lạnh lùng, cứng rắn như sắt, híp đôi mắt đen sắc bén tàn nhẫn.

Lăng Vi phẫn nộ chỉ vào anh, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Anh không có cách nào khác dẫn bà ta ra à? Lấy một cô gái làm mồi dụ! Cô gái này còn từng là ân nhân cứu mạng anh! Anh đối xử với ân nhân cứu mạng như vậy? Lương tâm anh đâu rồi? Cho chó ăn rồi à?”

Thủ hạ của Diệp Đình gần như không thở nổi.

Không khí cực kỳ quỷ dị.

Tất cả mọi người giống rỗng gỗ đứng yên, không ai dám lên tiếng.

Một cô gái xinh đẹp đứng bên cạnh Diệp Đình dùng sức trừng Lăng Vi.

Cô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Lão Đại bị người ta rống như vậy... Cô chưa từng nhìn thấy có người dám lớn tiếng như vậy nói chuyện cùng Lão Đại! Trong cảm nhận của bọn họ, người giống như thiên thần như vậy (What?) lại bị cô gái này chỉ vào mũi rống... Lão Đại còn không bấm cô ra cho chó ăn?

Nhưng, khiến tất cả mọi người kinh ngạc chính là... Anh lại xoay người, nhặt viên đạn kia lên.

Sau đó lại đứng dậy, nhét vào trong tay cô, gương mặt lạnh lùng nghiêm lại, lạnh giọng nói: “Thứ tôi đưa, còn chưa có ai dám ném đi! Tôi đứng là thừa hơi mới đi quản cô.”

Đồ tự đại! Lăng Vi hất tay anh ra, hèn mọn nói: “Anh gây ra phiền toái, dựa vào cái gì mà anh mặc kệ! Tôi còn chưa tìm anh đòi phí tổn thất tinh!”

Trong rừng cây một mảnh yên tĩnh quý dị, chỉ còn lại tiếng côn trùng kêu vang.

Ánh mắt Diệp Đình lóe lên hàn khí, nhưng vẫn nhịn xuống, đem viên đạn nhét vào trong tay cô: “Cầm lấy!”

Cô cố chấp cứng đầu, đưa tay ra sau lưng.

“Cầm lấy! Về sau bằng thứ này có thể yêu cầu tôi làm bất cứ chuyện gì.” Anh cầm tay cô.

“Ai hiếm lạ đồ của anh!” Cô giẫy ra, tùy tay cầm viên đạn ném xuống đất.

“Này ——” Cô gái bên cạnh Diệp Đình đột nhiên chỉ vào Lăng Vi, khẽ nói: “Cái cô này, đừng được một tắc lại muốn một thước!”

“Tiểu Đình! Đây có chuyện của em à?” Lôi Tuấn đột nhiên ánh mắt như đao bắn về phía cô. Lôi Đình sợ tới mức run run, mím miệng, cúi đầu, không dám lên tiếng nữa.

Diệp Đình sắc mặt đen sì, cổ nhẫn nhin, gân xanh trên trán cũng nổi lên, lại nhặt viên đạn kia lên, nhét vào trong tay Lăng Vi: “Là tôi không để tâm tới cảm nhận của cô.”

Anh, vậy mà lần thứ hai nhận sai với cô.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-sau-nang-de-thieu-am-tham-cung-chieu-vo>